

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1972

Warszawa, dnia 15 września 1972 r.

Nr 9

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 85	—	ustawa z dnia 6 lipca 1972 r. o przedłużeniu urlopów macierzyńskich	134
„ 86	—	ustawa z dnia 6 lipca 1972 r. o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika	134
„ 87	—	dekret z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy	135
„ 88	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 maja 1972 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych i obsługowych zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych	136
„ 89	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 maja 1972 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne w zakresie mikrofalowym	137
„ 90	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1972 r. w sprawie dodatkowych urlopów dla pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy urządzeniach wytwarzających mikrofałe	138
„ 91	—	uchwała Nr 106 Rady Ministrów z dnia 21 kwietnia 1972 r. w sprawie funduszu nagród w placówkach żywienia przyzakładowego	139
„ 92	—	uchwała Nr 117 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1972 r. w sprawie zaostrzenia walki z pijaństwem i alkoholizmem	140
„ 93	—	uchwała Nr 130 Rady Ministrów z dnia 19 maja 1972 r. w sprawie nagradzania za prawidłową i terminową oraz przedterminową realizację inwestycji	141
„ 94	—	uchwała Nr 132 Rady Ministrów z dnia 19 maja 1972 r. w sprawie osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w zakładach i obiektach przemysłowych oddanych do eksploatacji	144
„ 95	—	uchwała Nr 165 Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1972 r. w sprawie jednolitych norm pracy oraz cen jednostkowych na roboty załadunkowe i wyładunkowe towarów masowych	147
„ 96	—	uchwała Nr 178 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1972 r. w sprawie utworzenia Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych	148
„ 97	—	uchwała Nr 185 Rady Ministrów z dnia 30 czerwca 1972 r. w sprawie ochotniczych hufców pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej	149
„ 98	—	uchwała Nr 203 Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1972 r. w sprawie udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1972 r.	152
„ 99	—	rozporządzenie Ministra Żeglugi z dnia 13 maja 1972 r. w sprawie reflektorów radarowych na statkach morskich	153
„ 100	—	rozporządzenie Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 6 lipca 1972 r. w sprawie ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego	154
„ 101	—	pismo okólne Nr 7 Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 13 maja 1972 r. w sprawie stosowania przepisów o urloпах bezpłatnych dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi	156

DZIAŁ B

85.

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o przedłużeniu urlopów macierzyńskich.*(Dziennik Ustaw z dnia 10 lipca 1972 r. Nr 27, poz. 190)*

Art. 1. 1. Pracownicy przysługuje urlop macierzyński w wymiarze 16 tygodni przy pierwszym porodzie, a w wymiarze 18 tygodni przy każdym następnym porodzie. Urlop w wymiarze 18 tygodni przysługuje także przy pierwszym porodzie, jeżeli jest to poród wieloraki.

2. Co najmniej 2 tygodnie urlopu macierzyńskiego powinny przypadać przed przewidywaną datą porodu, a po porodzie:

- 1) co najmniej 12 tygodni, gdy urlop wynosi 16 tygodni,
- 2) co najmniej 14 tygodni, gdy urlop wynosi 18 tygodni.

3. Po porodzie przysługuje urlop macierzyński nie wykorzystany przed porodem aż do wyczerpania wymiaru określonego w ust. 1.

Art. 2. 1. Zasiłek połogowy przysługujący z ubezpieczenia społecznego wynosi za cały czas urlopu macierzyńskiego 100% zarobku, pomniejszonego o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne, niezależnie od stanu rodzinnego pracownika oraz bez względu na to, czy w okresie tego urlopu przebywa on w domu, czy w zakładzie leczniczym.

2. Pracownice, którym za czas urlopu macierzyń-

skiego przysługuje w myśl odrębnych przepisów prawo do wynagrodzenia, zachowują to prawo przez cały czas urlopu macierzyńskiego.

Art. 3. Pracownikom korzystającym z urlopu macierzyńskiego w dniu 1 lipca 1972 r. przysługuje urlop macierzyński w wymiarze określonym w art. 1. Zasiłek połogowy w wysokości określonej w art. 2 przysługuje w takim wypadku za okres urlopu przypadający po dniu 1 lipca 1972 r.

Art. 4. W zakresie unormowanym niniejszą ustawą tracą moc dotychczasowe przepisy, a w szczególności:

1) przepisy ustawy z dnia 2 lipca 1924 r. w przedmiocie pracy młodocianych i kobiet (Dz. U. Nr 65, poz. 636 z późniejszymi zmianami),

2) przepisy ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami),

3) przepisy ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11, poz. 72 z późniejszymi zmianami).

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

86.

USTAWA

z dnia 6 lipca 1972 r.

o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika.*(Dziennik Ustaw z dnia 10 lipca 1972 r. Nr 27, poz. 191)*

Art. 1. Wysokość zasiłków z ubezpieczenia społecznego, przysługujących pracownikom za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, podwyższa się w stosunku miesięcznym do 100% miesięcznego zarobku poczynając od dnia:

- 1) 1 lipca 1972 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową,
- 2) 1 lipca 1974 r. — jeżeli niezdolność do pracy spowodowana była innymi przyczynami.

Art. 2. Do czasu podwyższenia do 100% miesięcznego zarobku zasiłków, o których mowa w art. 1 pkt 2, przysługują one w wysokości:

- 85% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1972 r. do dnia 30 czerwca 1973 r.,
- 90% miesięcznego zarobku — w okresie od dnia 1 lipca 1973 r. do dnia 30 czerwca 1974 r.

Art. 3. Zasiłki w wysokości określonej w art. 1 i 2 przysługują niezależnie od stanu rodzinnego pra-

cownika oraz od tego, czy przebywa on w domu, czy też w zakładzie leczniczym.

Art. 4. 1. Przysługujące zasiłki wypłaca się za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, nie wyłączając dni wolnych od pracy.

2. Zasiłek za jeden dzień wynosi jedną trzydziestą część zasiłku miesięcznego.

Art. 5. Za zarobek miesięczny stanowiący podstawę wymiaru zasiłku przyjmuje się przeciętny miesięczny zarobek pracownika z okresu zatrudnienia w ciągu ostatnich trzech miesięcy przed miesiącem, w którym pracownik stał się niezdolny do pracy, pomniejszony o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne. W przypadkach znacznego wahania wysokości zarobków okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy.

Art. 6. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych określi w drodze rozporządzenia szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru zasiłków i obliczania

zasiłków oraz przypadki, w których podstawę wymiaru zasiłków ustala się od zarobku z okresu dłuższego niż 3 miesiące lub od kwot ryczałtowych.

Art. 7. 1. Podstawę do przyznania zasiłku za czas niezdolności do pracy z powodu choroby stanowi wyłącznie zaświadczenie zakładu społecznego służby zdrowia, wydane w trybie określonym przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

2. Pracownik korzystający ze zwolnienia od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy obowiązany jest zawiadomić o tym zakład pracy w terminach i trybie ustalonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

3. Niedopełnienie przez pracownika obowiązku, o którym mowa w ust. 2, powoduje zastosowanie środków określonych w przepisach dotyczących przestrzegania porządku i dyscypliny pracy.

Art. 8. 1. Pracownik obowiązany jest wykorzystywać zwolnienie od pracy na podstawie zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności stosować się do wskazań i przeciwwskazań lekarskich, zawartych w zaświadczeniu.

2. Pracownik wykorzystujący zwolnienie od pracy niezgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności w celu wykonywania innych prac, albo naruszający w sposób istotny wskazania lub przeciwwskazania lekarskie traci prawo do zasiłku chorobowego:

1) za cały okres zwolnienia od pracy objęty zaświadczeniem o czasowej niezdolności do pracy oraz

2) za okres pierwszych trzech dni każdej następnej niezdolności do pracy w ciągu roku od pozbycia zasiłku, z wyjątkiem niezdolności spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Utrata zasiłku następuje niezależnie od sankcji przewidzianych za nieusprawiedliwione opuszczenie pracy.

3. Zakłady pracy oraz organy ubezpieczeń społecznych i właściwe organy prezydiów rad narodowych powinny w uzasadnionych przypadkach kontrolować, czy pracownicy wykorzystują zwolnienie od pracy zgodnie z przeznaczeniem, a w szczególności czy nie wykonują innych prac oraz czy nie naruszają wskazań i przeciwwskazań lekarskich.

Art. 9. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została nadużyciem alkoholu, zasiłek nie przysługuje za okres pierwszych trzech dni tej niezdolności. Zasada tę stosuje się również w razie niezdolności do pracy bezpośrednio po pobycie pracownika w izbie wytrzeźwień.

Art. 10. 1. Jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została rozmyślnie albo przez udział w bójce lub pobiciu względnie przy popełnieniu innego umyślnego przestępstwa, zasiłek nie przysługuje za cały okres tej niezdolności.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1 stwierdza się na podstawie prawomocnego orzeczenia sądu lub innego uprawnionego organu.

3. W przypadku gdy okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdzone zostaną po wypłaceniu zasiłku, wypłacone kwoty podlegają potrąceniu przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej.

Art. 11. Przepisy:

1) art. 1—8 stosuje się również do zasiłków z ubezpieczenia społecznego przewidzianych w ustawie z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) oraz w ustawie z dnia 13 listopada 1963 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 50, poz. 279) — z wyjątkiem zasiłków zdrowotnych,

2) art. 3—7 stosuje się również do zasiłków przysługujących w razie konieczności sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem oraz do zasiłków półgowych,

3) art. 7—10 stosuje się odpowiednio do wynagrodzenia przysługującego pracownikom społecznych zakładów pracy w okresie czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby.

Art. 12. W sprawach unormowanych niniejszą ustawą tracą moc wszystkie przepisy dotychczasowe, a w szczególności:

1) art. 13—16, 99, 104, 106 i 107 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami),

2) art. 2—6 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43),

3) art. 9 i 10 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),

4) art. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zmianie i uzupełnieniu przepisów w sprawie nieuzasadnionej absencji w pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 12).

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

87.

DEKRET

z dnia 20 lipca 1972 r.

o dodatkowych dniach wolnych od pracy.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 lipca 1972 r. Nr 29, poz. 203)

Realizując uchwalony przez VI Zjazd Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej program społeczno-polityczny, Rada Państwa na wniosek Rady Ministrów zgłoszony w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych stanowi, co następuje:

Art. 1. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do wprowadzenia w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych dwóch dodatkowych dni wolnych od pracy w 1972 r., wyrównywanych przez

odpowiednią zmianę wymiaru czasu pracy w dniach poprzedzających dodatkowe dni wolne od pracy.

2. Dodatkowe dni wolne (ust. 1) nie przysługują:

1) pracownikom, których czas pracy jest skrócony w drodze udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy,

2) pracownikom korzystającym z urlopów wypoczynkowych dłuższych niż 26 dni roboczych, z wyłączeniem urlopów dodatkowych udzielanych z tytułu warunków pracy szczególnie uciążliwych i szkodliwych dla zdrowia,

3) pracownikom sezonowym.

Art. 2. Udzielanie dodatkowych dni wolnych od pracy w poszczególnych zakładach pracy lub wchodzących w ich skład jednostkach organizacyjnych należy uzależniać od osiągnięcia przez nie należytych wyników pracy, a w szczególności od wykonywania planów produkcyjnych lub usługowych, nieprzekraczania planowanego funduszu płac oraz osiągnięcia planowanych relacji ekonomicznych.

Art. 3. 1. Zmieniony wymiar czasu pracy (art. 1 ust. 1) w dniach, w których następuje wyrównanie czasu nie przepracowanego z tytułu udzielanych dodatkowych dni wolnych, nie może przekraczać 9 godzin na dobę, a w sobotę 8 godzin.

2. Czas pracy w granicach norm określonych w ust. 1 jest normalnym czasem pracy, za który nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych.

Art. 4. 1. Dodatkowe dni wolne od pracy przysługują wyłącznie w terminach z góry ustalonych. Pracownikom, którzy z powodu urlopu, choroby lub

innych przyczyn dni tych nie mogli wykorzystać w wyznaczonych terminach, nie przysługują w zamian inne dni wolne od pracy ani żadne roszczenia z tego tytułu.

2. Jeżeli na polecenie zakładu pracy pracownik wykonywał pracę w dniu wyznaczonym dla niego jako dzień wolny od pracy, a przepracował dni, w których następuje wyrównanie czasu nie przepracowanego (art. 3), powinien otrzymać dzień wolny od pracy w innym terminie. Nie dotyczy to kierowników zakładów pracy, ich zastępców oraz głównych księgowych.

3. Dodatkowy dzień wolny od pracy nie przysługuje pracownikowi, który przed tym dniem opuścił pracę bez usprawiedliwienia bądź który nie został dopuszczony do pracy z powodu stanu nietrzeźwości.

Art. 5. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych określa zasady udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy.

Art. 6. Upoważnia się Radę Ministrów do udzielania w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych dodatkowych dni wolnych od pracy w latach następnych, na warunkach określonych dekretem.

Art. 7. W zakresie unormowanym dekretem ulegają zmianie układy zbiorowe pracy.

Art. 8. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *L. Stasiak*

88.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 maja 1972 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych i obsługowych zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 czerwca 1972 r. Nr 21, poz. 152)

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. W tabeli stanowisk i zaszerogowania do grup uposażenia zasadniczego, zawartej w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 sierpnia 1958 r. w sprawie uposażenia pracowników administracyjnych i obsługowych zatrudnionych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych (Dz. U. z 1958 r. Nr 52, poz. 251, z 1962 r. Nr 6, poz. 23 i z 1965 r. Nr 44, poz. 275), wprowadza się następujące zmiany.

1) w pozycji oznaczonej numerem kolejnym 8, w rubryce „Nazwa stanowiska” skreśla się wyraz „praktykant”,

2) dodaje się pozycję, o kolejnym numerze 9, w brzmieniu:

§ 2. Wysokość wynagrodzenia zasadniczego stażystów należy ustalać w ramach stawek przewidzia-

Numer kolejny	Nazwa stanowiska	Grupa uposażenia od — do
„9	Stażysta:	
	a) z wyższym wykształceniem	IV
	b) ze średnim wykształceniem zawodowym	VI
	c) ze średnim wykształceniem ogólnokształcącym	VII”

nych w grupach uposażenia wymienionych w § 1, przy zachowaniu odpowiedniej proporcji do stawek pracowników zatrudnionych na stanowiskach, na których będą zatrudnieni stażyści bezpośrednio po odbyciu wstępnego stażu pracy.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Wychowania.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

89.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 maja 1972 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne w zakresie mikrofalowym.

(Dziennik Ustaw z dnia 8 czerwca 1972 r. Nr 21, poz. 153)

Na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91), po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych, zarządza się co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne z zakresu od 300 MHz do 300.000 MHz.

§ 2. 1. Na obszarze otaczającym urządzenia wytwarzające pola elektromagnetyczne, a w szczególności: przemysłowe urządzenia grzejne (jak np. kuchnie mikrofalowe), urządzenia radiokomunikacyjne (jak np. stacje radiowe i telewizyjne, radiolinie, radiotelefony), urządzenia radiolokacyjne, radionawigacyjne, urządzenia fizykoterapeutyczne i diagnostyczne, ustala się następujące strefy ochronne:

- 1) strefę pośrednią,
- 2) strefę zagrożenia,
- 3) strefę niebezpieczną.

Obszar poza strefami ochronnymi stanowi strefę bezpieczną.

2. Granice poszczególnych stref określa się w drodze pomiarów wartości średniej gęstości strumienia energii w zakresie od 300 MHz do 300.000 MHz, wyrażonej w watach na 1 metr kwadratowy (W/m^2).

§ 3. 1. Granice stref ochronnych ustala się w zależności od sposobu opromieniania, rozróżniając opromienienie polami elektromagnetycznymi stacjonarnymi i niestacjonarnymi.

2. Definicję pól elektromagnetycznych stacjonarnych i niestacjonarnych określi Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. W warunkach opromieniania polami stacjonarnymi ustala się następujące granice stref:

1) dla obszarów poza strefami ochronnymi (w strefie bezpiecznej) najwyższa gęstość strumienia energii nie może przekraczać $0,1 W/m^2$,

2) dla strefy pośredniej graniczne wartości gęstości strumienia energii wynoszą — minimalna $0,1 W/m^2$ i maksymalna $2 W/m^2$,

3) dla strefy zagrożenia graniczne gęstości strumienia energii wynoszą — minimum $2 W/m^2$ i maksimum $100 W/m^2$,

4) dla strefy niebezpiecznej gęstość strumienia energii jest większa niż $100 W/m^2$.

4. W warunkach opromieniania polami niestacjonarnymi ustala się następujące granice stref:

1) dla obszarów poza strefami ochronnymi (w strefie bezpiecznej) najwyższa dopuszczalna gęstość strumienia energii nie może przekraczać $1 W/m^2$,

2) dla strefy pośredniej graniczne gęstości strumienia energii wynoszą — minimalna $1 W/m^2$ i maksymalna $10 W/m^2$,

3) dla strefy zagrożenia graniczne wartości gęstości strumienia energii wynoszą — minimalna $10 W/m^2$ i maksymalna $100 W/m^2$,

4) dla strefy niebezpiecznej gęstość strumienia energii jest większa niż $100 W/m^2$.

5. Oznakowania granic stref ochronnych dokonują zakłady pracy użytkujące urządzenia wytwarzające pola elektromagnetyczne.

§ 4. 1. Ustala się następujące zasady przebywania pracowników i innych osób na obszarze poszczególnych stref ochronnych:

1) na obszarze strefy ochronnej przebywać mogą wyłącznie osoby, u których w wyniku przeprowadzonych badań lekarskich stwierdzono brak przeciwwskazań zdrowotnych do przebywania w zasięgu pól elektromagnetycznych; do osób nie będących pracownikami danego zakładu pracy stosuje się przepisy o profilaktycznych badaniach lekarskich pracowników,

2) w strefie pośredniej mogą przebywać pracownicy zatrudnieni przy produkcji, naprawach, przeglądach, obsłudze lub stosowaniu urządzeń wymienionych w § 2 w czasie całego dnia pracy,

3) w strefie zagrożenia mogą przebywać pracownicy wymienieni w pkt 2 przez czas ograniczony; dopuszczalny czas przebywania w tej strefie ulega skróceniu zależnie od wzrostu średniej gęstości strumienia energii,

4) w strefie niebezpiecznej przebywanie ludzi bez stosowania środków ochrony osobistej jest wzbronione.

2. Zasady obliczania dopuszczalnego czasu przebywania w strefie zagrożenia (ust. 1 pkt. 3) określi Minister Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. W razie konieczności pracy w obrębie strefy niebezpiecznej zakłady pracy obowiązane są dostarczyć pracownikom środków ochrony osobistej. Zakłady pracy obowiązane są dopilnować właściwego stosowania przez pracowników środków ochrony osobistej.

4. W razie wątpliwości co do stopnia narażenia na promieniowanie, a w szczególności na pograniczu stref oraz w zasięgu pól pochodzących z kilku źródeł, odpowiednie ustalenia dotyczące dopuszczalności i zasad przebywania w określonym obszarze podejmuje organy stopnia wojewódzkiego Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

§ 5. 1. Na stanowiskach pracy i w innych miejscach przebywania ludzi w otoczeniu urządzeń wytwarzających pole elektromagnetyczne należy przeprowadzać okresowe pomiary kontrolne pola elektromagnetycznego co najmniej raz na 3 lata oraz każdorazowo w razie zmiany liczby stosowanych urządzeń lub warunków ich eksploatacji, które mogą wpływać na wielkość pól elektromagnetycznych.

2. Jeżeli rodzaj i rozmieszczenie urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne ulega częstym zmianom (np. przy pracach naukowych, konstrukcyjnych lub w zakładach remontowych), należy każdorazowo wykonywać pomiary kontrolne i zależnie od potrzeb przeprowadzać kontrole stopnia napromieniowania pracowników.

3. Warunki napromieniowania i ocenę stopnia napromieniowania określa się dla maksymalnej mocy wyjściowej danego urządzenia oraz przy najbardziej niekorzystnym wariantcie eksploatacji zgodnej z przeznaczeniem.

4. O potrzebie przeprowadzenia pomiarów kontrolnych użytkownik obowiązany jest zawiadomić instytucję upoważnioną w myśl § 6 do przeprowadzenia takich pomiarów oraz wojewódzkiego (miejskiego) inspektora sanitarnego.

5. Państwowy wojewódzki (miejski) inspektor sanitarny może zarządzić przeprowadzenie dodatkowych pomiarów kontrolnych.

§ 6. 1. Do przeprowadzenia pomiarów kontrolnych i wydania opinii dotyczących higieny i bezpieczeństwa pracy w polach elektromagnetycznych oraz do prowadzenia na zlecenie szkolenia w tym zakresie upoważniony jest Przemysłowy Instytut Telekomunikacji, który działa w porozumieniu z organami Państwowej Inspekcji Sanitarnej i Państwowej Inspekcji Radiowej.

2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej na wniosek ministra (kierownika urzędu centralnego), któremu podlegają zakłady pracy stosujące urządzenia wytwarzające pola elektromagnetyczne, może wyrazić zgodę na wykonywanie zadań określonych w ust. 1 przez inne instytucje do tych zadań przygotowane na określonych warunkach.

3. Badania, o których mowa w ust. 1 i 2, są odpłatne.

4. Minister Przemysłu Maszynowego w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej określi sposób przeprowadzania pomiarów i oceny ich wyników, mających znaczenie dla bezpieczeństwa i higieny pracy, jak również zasady sporządzania protokołów pomiarowych oraz opinii i zaleceń.

5. Minister Żeglugi w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej może uregulować w sposób odmienny od wymagań określonych w rozporządzeniu sprawy dotyczące zgłaszania zmian warunków pracy i okresowych pomiarów kontrolnych na polskich statkach morskich.

§ 7. 1. Kierownik zakładu pracy obowiązany jest zapewnić przeszkolenie pracowników w zakresie czynności, jakie mają wykonywać, a także w zakresie stosowania zasad bezpieczeństwa pracy przy urządzeniach wytwarzających pole elektromagnetyczne. Do pracy takiej mogą być dopuszczeni tylko ci pracownicy, którzy zostali uprzednio przeszkoleni.

2. Co najmniej raz na trzy lata należy sprawdzić umiejętności pracowników w zakresie bezpieczeństwa w obchodzeniu się z urządzeniami wytwarzającymi pola elektromagnetyczne. Wyniki tego sprawdzenia powinny być ujęte w formę protokołu.

§ 8. 1. O zamierzonym uruchomieniu zakładu lub stanowiska pracy, na którym pracownicy mogliby być narażeni na działanie pól elektromagnetycznych, należy zawiadomić właściwe terenowo organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej i Inspekcji Pracy.

2. Wprowadzenie do produkcji, lokalizacja i instalacja urządzeń wytwarzających pola elektromagnetyczne wymaga zgody organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej stopnia wojewódzkiego.

§ 9. Kandydaci do nauki zawodu, którego późniejsze wykonywanie wymagać będzie pracy w zasięgu pól elektromagnetycznych strefy pośredniej i strefy zagrożenia, podlegają wstępnym badaniom lekarskim i mogą być przyjęci do odpowiednich szkół po przedstawieniu zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań do późniejszego wykonywania wyuczonego zawodu.

§ 10. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do jednostek i zakładów wojskowych oraz przedsiębiorstw używających urządzenia wymienione w § 2, podległych Ministrowi Obrony Narodowej i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

2. Zasady bezpieczeństwa i higieny pracy przy stosowaniu urządzeń wymienionych w § 2 w jednostkach określonych w ust. 1 określa Minister Obrony Narodowej i Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 października 1961 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu urządzeń mikrofalowych (Dz. U. Nr 48, poz. 255).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

90.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1972 r.

w sprawie dodatkowych urlopów dla pracowników zatrudnionych w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy urządzeniach wytwarzających mikrofały.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 lipca 1972 r. Nr 27, poz. 195)

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 29 kwietnia 1969 r. o pracowniczych urlopowych wypoczynkowych (Dz. U. Nr 12, poz. 85) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

1. 1. Pracownikom cywilnym jednostek (instytucji, zakładów) wojskowych i przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej oraz pracownikom instytucji, zakładów i przedsiębiorstw państwowych podległych Ministrom

Przemysłu Maszynowego, Komunikacji i Łączności, zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy badaniach, pomiarach, legalizacji, uruchamianiu, obsłudze, konserwacji i remoncie urządzeń wytwarzających mikrofałę, przysługuje w każdym roku kalendarzowym płatny urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych.

2. Płatny dodatkowy urlop w wymiarze, o którym mowa w ust. 1, przysługuje również pracownikom jednostek podległych Ministrowi Żegluga, zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia przy badaniach, pomiarach, instalowaniu, naprawie i remontach urządzeń wytwarzających mikrofałę.

3. Urlopy, o których mowa w ust. 1, przysługują pracownikom zatrudnionym w warunkach szkodliwych dla zdrowia na stanowiskach określonych przez Ministrów Obrony Narodowej, Przemysłu Maszynowego, Komunikacji, Żegluga i Łączności w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, a także w uzgodnieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych.

§ 2. 1. Prawo do pierwszego urlopu dodatkowego pracownik nabywa po przepracowaniu jednego

roku na stanowiskach określonych na podstawie § 1 ust. 3, a prawo do następnego i dalszych urlopów w każdym roku kalendarzowym.

2. W razie zbiegu prawa do urlopu, o którym mowa w § 1, z prawem do urlopu dodatkowego z innego tytułu pracownikowi przysługuje prawo do wyboru urlopu.

§ 3. 1. Urlopu dodatkowego udziela się w zależności od wskazań lekarza łącznie z urlopem wypoczynkowym lub oddzielnie.

2. Urlop dodatkowy nie może być dzielony na części.

§ 4. Urlop dodatkowy powinien być wykorzystany w tym roku kalendarzowym, w którym pracownik nabył do niego prawo.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu do urlopów dodatkowych mają odpowiednie zastosowanie przepisy dotyczące urlopów wypoczynkowych.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

91.

UCHWAŁA Nr 106 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 kwietnia 1972 r.

w sprawie funduszu nagród w placówkach żywienia przyzakładowego.

(Monitor Polski z dnia 20 maja 1972 r. Nr 28, poz. 154)

W celu usprawnienia zaopatrzenia placówek żywienia przyzakładowego w surowce i artykuły spożywcze oraz pobudzenia aktywności pracowników tych placówek do zaopatrzenia stołówek i bufetów w hurtowych źródłach zakupu i własnych gospodarstwach Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Placówki żywienia przyzakładowego prowadzone w przedsiębiorstwach państwowych i ich jednostkach nadrzędnych oraz w jednostkach budżetowych i w organizacjach społecznych, które otrzymują dotacje z budżetu Państwa, tworzą fundusz nagród w wysokości 5% sumy zrealizowanych marż detalicznych w tych placówkach.

2. Marże detaliczne stanowią różnicę między wartością surowców i artykułów spożywczych zużytych bądź sprzedanych w placówkach żywienia przyzakładowego liczoną w cenach detalicznych a wartością tych surowców i artykułów liczoną w cenach zakupu.

3. Fundusz nagród obciąża koszty placówek żywienia przyzakładowego.

§ 2. 1. Wypłata nagród z funduszu może być dokonywana w okresach kwartalnych po zakończeniu okresu sprawozdawczego.

2. Łączna suma nagród wypłaconych z funduszu nie może przekroczyć w ciągu roku 5% wykonanego osobowego funduszu płac.

§ 3. Szczegółowe zasady przyznawania nagród z funduszu określi Minister Handlu Wewnętrznego i Usług.

§ 4. Zaleca się zarządom centralnych związków spółdzielczych oraz organizacjom społecznym, innym niż określone w § 1 ust. 1, tworzenie funduszu nagród w placówkach żywienia przyzakładowego na zasadach określonych w niniejszej uchwale.

§ 5. W § 7 ust. 6 uchwały nr 295 Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 1971 r. w sprawie zasad odpłatności konsumentów za usługi świadczone przez placówki żywienia przyzakładowego oraz zasad finansowania tych placówek (Monitor Polski z 1972 r. Nr 1, poz. 1) skreśla się zdanie drugie w brzmieniu: „Zasady podziału tego zysku ustali Minister Finansów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych”.

§ 6. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

92.

UCHWAŁA Nr 117 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 maja 1972 r.

w sprawie zaostrzenia walki z pijaństwem i alkoholizmem.*(Monitor Polski z dnia 6 czerwca 1972 r. Nr 30, poz. 163)*

W związku z potrzebą wzmożonego wykorzystania środków przewidzianych w ustawie z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) oraz w celu zahamowania wzrostu i ograniczenia spożycia napojów alkoholowych i zaostrzenia walki z pijaństwem i alkoholizmem Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się prezydya wojewódzkich i powiatowych rad narodowych do opracowania w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. kompleksowego programu walki z pijaństwem i alkoholizmem zgodnie z zadaniami określonymi w ustawie z dnia 10 grudnia 1959 r. o zwalczaniu alkoholizmu (Dz. U. Nr 69, poz. 434) i przepisach wydanych na podstawie tej ustawy oraz niniejszej uchwały i do przedstawienia tego programu pod obrady sesji rady narodowej.

§ 2. 1. Zobowiązuje się:

1) Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy, Prezydya Rad Narodowych miast Krakowa, Łodzi i Wrocławia oraz Prezydya Wojewódzkich Rad Narodowych w Bydgoszczy, Krakowie, Opolu, Szczecinie i Warszawie do zakończenia w terminie do dnia 31 grudnia 1975 r. budowy zakładów dla leczenia odwykowego z uwzględnieniem rehabilitacji pracą, a objętych planem inwestycyjnym tych prezydiów na lata 1971—1975,

2) Prezydya Wojewódzkich Rad Narodowych w Białymstoku, Kielcach, Koszalinie, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Rzeszowie, Szczecinie i Zielonej Górze do uruchomienia sukcesywnie w terminie do dnia 31 grudnia 1976 r. zakładów leczenia odwykowego z uwzględnieniem rehabilitacji pracą,

3) Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy — do uruchomienia w terminie do dnia 31 grudnia 1976 r. zamkniętego zakładu odwykowego leczenia dla kobiet alkoholiczek oraz Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Białymstoku i Prezydium Rady Narodowej m. Poznania do uruchomienia w tym terminie zamkniętych zakładów odwykowego leczenia dla trudnych alkoholiczków,

4) prezydya wojewódzkich rad narodowych do uruchomienia sukcesywnie w terminie do dnia 31 grudnia 1976 r. 40 izb wytrzeźwień w miejscowościach o wysokim spożyciu napojów alkoholowych, wytypowanych w uzgodnieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych,

5) prezydya wojewódzkich rad narodowych do zorganizowania oddziałów szpitalnych do leczenia alkoholiczków.

2. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zapewni pomoc w realizacji zadań określonych w ust. 1 pkt 1—4.

3. Zobowiązuje się Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej do:

1) zapewnienia kadr medycznych dla placówek leczenia odwykowego oraz zorganizowania szkolenia kadr z uwzględnieniem zakładów przewidzianych w ust. 1 pkt 1—5,

2) zorganizowania w jednej z podległych placówek zakładu naukowego zajmującego się problematyką alkoholizmu,

3) opracowania i uzgodnienia z zainteresowanymi ministrami w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. zasady organizowania i prowadzenia leczenia odwykowego w ramach zakładów przemysłowej służby zdrowia przy większych zakładach pracy,

4) opracowania w terminie do dnia 15 czerwca 1972 r. programu walki z pijaństwem i alkoholizmem w zakresie profilaktyki i leczenia.

§ 3. Zobowiązuje się Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług do:

1) wydania w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r., po zasięgnięciu opinii Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego, Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu i niektórych prezydiów wojewódzkich rad narodowych, przepisów regulujących zasady ustalania planu sieci sprzedaży napojów alkoholowych w odpowiedniej relacji do liczby punktów sprzedaży podstawowych artykułów spożywczych,

2) rozpatrzenia w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r., w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i właściwym związkiem zawodowym, projektu wprowadzenia takich rozwiązań w zakresie wynagradzania personelu handlowego i gastronomicznego, które by likwidowały materialne zainteresowanie tych pracowników wysokością obrotów napojami alkoholowymi.

§ 4. Zobowiązuje się kierowników zakładów pracy do:

1) zwracania uwagi na zagadnienia trzeźwości w ramach ogólnego nadzoru nad dyscypliną pracy i właściwym kształtowaniem się stosunków międzyludzkich,

2) wyciągania ostrych konsekwencji administracyjnych i personalnych w stosunku do osób nie zachowujących trzeźwości w godzinach pracy oraz naruszających zakazy co do przynoszenia, podawania i sprzedawania napojów alkoholowych na terenie zakładów pracy i w miejscach pracy.

§ 5. Zobowiązuje się:

1) Ministra Spraw Wewnętrznych w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. do:

a) przeprowadzenia analizy orzecznictwa kolegów do spraw wykroczeń, dotyczącego osób, które zakłócają porządek publiczny w stanie nietrzeźwym i do wydania wytycznych (na podstawie art. 111 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia) dotyczących przyspieszenia i zaostrzenia represji wobec osób, które w stanie nietrzeźwym zakłócają spokój, porządek publiczny lub też dają powód do zgorznięcia w miejscu publicznym bądź w zakładzie pracy,

b) podjęcia czynności zmierzających do zwiększenia wykrywalności przestępstw związanych z rozpijaniami małoletnich.

2) Ministra Sprawiedliwości do:

a) wystąpienia do Sądu Najwyższego o wydanie

odpowiednich wytycznych dla sądów co do orzecznictwa w sprawach za przestępstwa związane z pijaństwem i alkoholizmem ze szczególnym uwzględnieniem przestępstw rozpijania małoletnich,

b) niezwłocznego uregulowania w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej organizacji leczenia odwykowego w zakładach karnych oraz zawiadamiania właściwych placówek służby zdrowia o osobach poddanych takiemu leczeniu, a opuszczających zakłady karne.

§ 6. Zobowiązuje się:

1) Ministra Oświaty i Wychowania w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i po zapoznaniu się z opinią Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego do wprowadzenia pogadank i prelekcji podczas godzin wychowawczych w szkołach podstawowych i ponadpodstawowych ogólnokształcących i zawodowych, zawierających wiadomości o ujemnych skutkach spożycia alkoholu i o potrzebie przeciwdziałania złym tradycjom w tym zakresie,

2) Ministra Kultury i Sztuki, Przewodniczącego Komitetu do Spraw Radia i Telewizji, Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki — po zapoznaniu się z opinią Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego — do: a) opracowania w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. programu działania w zakresie walki z pijaństwem i alkoholizmem, b) zwiększenia ilości publikacji o tematyce przeciwalkoholowej,

3) Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki w terminie do dnia 30 września 1972 r. do wprowadzenia w odpowiednich zakładach naukowych badań dotyczących problematyki pijaństwa i alkoholizmu,

4) Przewodniczącego Stałej Komisji Rady Ministrów do Spraw Walki z Alkoholizmem do powołania w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk, Ministrami Oświaty i Wychowania, Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Zdrowia i Opieki Społecznej zespołu ekspertów, jako organu doradczego Stałej Komisji, do oceny problematyki i zgłaszania wniosków z zakresu zwalczania pijaństwa i alkoholizmu,

5) Ministra Finansów w porozumieniu z Ministrami Zdrowia i Opieki Społecznej, Oświaty i Wychowania, Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki oraz Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do zapewnienia środków finansowych na prace zlecone dla zespołu ekspertów, o których mowa w pkt 4.

§ 7. W zakresie gospodarowania funduszami pochodzącymi z dopłat do cen napojów alkoholowych zobowiązuje się:

1) Ministra Finansów, w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej, do zamieszczenia

w projekcie ustawy budżetowej na 1973 r. przepisów: a) wprowadzających zasadę, że wpływy z dopłat do cen napojów alkoholowych, przekraczające poziom z roku 1972, nie będą stanowiły dochodów budżetów terenowych, lecz będą odprowadzane do budżetu centralnego, oraz b) umożliwiających utworzenie funduszu centralnego przeznaczonego na ogólnokrajową działalność profilaktyczną poprzez środki masowego przekazu, wydawnictwa i badania naukowe,

2) Ministrów Zdrowia i Opieki Społecznej oraz Finansów — po wysłuchaniu opinii Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego — w terminie do dnia 1 stycznia 1973 r. do wprowadzenia w gospodarce wpływami z dopłat do cen napojów alkoholowych zmian umożliwiających tworzenie w budżetach rad narodowych stopnia wojewódzkiego i powiatowego funduszu celowego przeznaczonego na inwestycje, pomoc rodzinom alkoholików i organizację propagandy antyalkoholowej z zapewnieniem oddziałom powiatowym (miejskim) Społecznego Komitetu Przeciwalkoholowego środków finansowych na zatrudnienie osób w niepełnym wymiarze godzin lub ryczałtowo.

§ 8. Stała Komisja Rady Ministrów do Spraw Walki z Alkoholizmem zwróci się do Ogólnopolskiego Komitetu Frontu Jedności Narodu w sprawie udziału terenowych komitetów FJN w realizacji kompleksowych programów walki z pijaństwem i alkoholizmem.

§ 9. Zaleca się organizacjom młodzieżowym i społecznym włączyć się do walki z pijaństwem i alkoholizmem w porozumieniu ze Stałą Komisją Rady Ministrów do Spraw Walki z Alkoholizmem. Naczelną rolę wśród organizacji społecznych w prowadzeniu profilaktycznej i propagandowej działalności przeciwalkoholowej powinien spełniać Społeczny Komitet Przeciwalkoholowy.

§ 10. Zobowiązuje się Stałą Komisję Rady Ministrów do Spraw Walki z Alkoholizmem do doskonalenia dotychczasowej działalności oraz prowadzenia prac programowych, a także do koordynacji zadań dotyczących walki z pijaństwem i alkoholizmem.

§ 11. Przepisy zawarte w uchwale dotyczące prezydów wojewódzkich rad narodowych stosuje się odpowiednio do prezydów miejskich rad narodowych miast wyłączonych z województw, a przepisy dotyczące powiatowych rad narodowych do prezydów miejskich rad narodowych miast wydzielonych z powiatów oraz do prezydów dzielnicowych rad narodowych miast wyłączonych z województw.

§ 12. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

93.

UCHWAŁA Nr 130 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 maja 1972 r.

w sprawie nagradzania za prawidłową i terminową oraz przedterminową realizację inwestycji.

(Monitor Polski z dnia 6 czerwca 1972 r. Nr 30, poz. 165)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Wszystkim uczestnikom procesu inwestycyjnego polegającego na budownictwie mogą być przyznane nagrody za prawidłową i terminową reali-

zację inwestycji oraz za przyspieszenie terminu przekazania inwestycji do eksploatacji.

2. Fundusze nagród, o których mowa w ust. 1, obciążają koszty zadania inwestycyjnego.

3. Wysokość funduszy nagród przewidzianych

do rozdziału za wykonanie poszczególnych zadań inwestycyjnych określa jednostka nadrzędna nad inwestorem w porozumieniu z jednostką nadrzędną nad generalnym wykonawcą inwestycji, tak aby:

1) wysokość funduszu nagród za wykonanie zadania inwestycyjnego w terminie określonym planem lub umową między stronami nie przekraczała:

a) dla inwestycji wymienionych w narodowym planie gospodarczym, uchwałach Rady Ministrów lub decyzjach Prezydium Rządu — 0,4% wartości kosztorysowej inwestycji, z tym że dla inwestycji, których termin przekazania do eksploatacji (użytku) został dyrektywnie przyspieszony ustaleniami narodowego planu gospodarczego, Rady Ministrów lub Prezydium Rządu w stosunku do terminu wynikającego z normatywnego cyklu realizacji inwestycji, wysokość funduszu nagród może być podwyższona do 0,7% wartości kosztorysowej inwestycji,

b) dla pozostałych inwestycji — 0,3% wartości kosztorysowej inwestycji,

2) wysokość funduszu nagród za przyspieszenie terminu przekazania inwestycji do eksploatacji (użytku) nie przekraczała za każdy jeden procent przyspieszenia terminu liczonego w stosunku do obowiązującego cyklu realizacji inwestycji:

a) 0,03% wartości kosztorysowej inwestycji wymienionych w narodowym planie gospodarczym, uchwałach Rady Ministrów lub decyzjach Prezydium Rządu,

b) 0,04% wartości kosztorysowej inwestycji, których termin przekazania do eksploatacji (użytku) został dyrektywnie przyspieszony ustaleniami narodowego planu gospodarczego, Rady Ministrów lub Prezydium Rządu,

c) 0,01% wartości kosztorysowej pozostałych inwestycji.

§ 2. Ministrowie nadzorujący inwestorów mogą wprowadzić dodatkowe nagradzanie uczestników procesu inwestycyjnego za ekonomicznie uzasadnione obniżenie kosztów inwestycji w stosunku do kosztu planowanego, kierując się zasadą, aby dodatkowy fundusz nagród nie przekraczał 0,2% kwoty, o którą obniżono koszt inwestycji; nagrody mogą być wypłacane pod warunkiem terminowego oddania inwestycji do eksploatacji (użytku).

§ 3. 1. Nagrody przyznawane na podstawie uchwały:

1) zalicza się do wynagrodzeń nie objętych funduszem płac,

2) nie obciążają ustalonych limitów premii i nagród indywidualnych wypłaconych na podstawie odrębnych przepisów,

3) nie wchodzi do podstawy obliczenia wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy, świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz do podstawy wymiaru emerytur i rent,

4) nie podlegają obciążeniu podatkiem od wynagrodzeń oraz składką na fundusz emerytalny.

2. Do nagród z tytułu realizacji inwestycji, wymienionych w narodowym planie gospodarczym, uchwałach Rady Ministrów lub decyzjach Prezydium Rządu, nie stosuje się przepisu § 7 uchwały nr 56 Rady Ministrów z dnia 12 marca 1971 r. w sprawie zasad nagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń.

§ 4. 1. Łączna kwota wypłaconych pracownikowi nagród za wykonanie zadań danego roku nie może przekroczyć w skali rocznej 3-miesięcznego wynagrodzenia, obliczonego na podstawie średniego wynagrodzenia uzyskanego w okresie 12 miesięcy poprzedzających wypłatę nagrody.

2. Zasady podziału funduszu nagród i warunki wypłaty nagród ustala załącznik do uchwały.

§ 5. 1. Nagrody przyznawane na zasadach uchwały dotyczą inwestycji, których termin przekazania do eksploatacji (użytku) przypada po dniu 30 września 1972 r.

2. Do inwestycji, których termin przekazania do eksploatacji (użytku) przypada w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 30 września 1972 r., stosuje się przepisy uchwał wymienionych w § 8 pkt 2, jeżeli były one objęte tymi uchwałami.

3. Do pracowników służb inwestycyjnych realizujących inwestycje, o których mowa w ust. 2 stosuje się następujące zasady przejściowe:

1) tworzy się fundusz nagród w wysokości 0,15% wartości kosztorysowej inwestycji dla pracowników służby inwestycyjnej danej inwestycji za dotrzymanie planowego terminu przekazania inwestycji do eksploatacji (użytku) pod warunkiem nieprzekroczenia planowego kosztu inwestycji,

2) nagrody wypłaca się według zasad i na warunkach określonych uchwałą.

4. Jednostka nadrzędna nad inwestorem w porozumieniu z jednostką nadrzędną nad generalnym wykonawcą może wyrazić zgodę na stosowanie przepisów, o których mowa w ust. 2, w stosunku do inwestycji, których termin przekazania do eksploatacji (użytku) przypada przed dniem 1 stycznia 1973 r.

§ 6. Upoważnia się właściwych ministrów do stosowania w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych przepisów uchwały do inwestycji polegających na budownictwie, wykonywanych w ramach eksportu wewnętrznego.

§ 7. 1. Upoważnia się centralne organizacje spółdzielcze do zastosowania w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych przepisów uchwały do pracowników jednostek spółdzielczych realizujących inwestycje polegające na budownictwie.

2. Nagrody za terminową i prawidłową realizację inwestycji nie mogą być przyznawane pracownikom zatrudnionym w centrali organizacji spółdzielczej.

§ 8. Tracą moc:

1) uchwała nr 205 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1969 r. w sprawie dodatkowego premiowania za terminową i prawidłową realizację inwestycji (Monitor Polski Nr 51, poz. 391) oraz

2) uchwały:

a) nr 140 Rady Ministrów z dnia 16 lipca 1971 r. w sprawie nagradzania za skracanie cykli budowy inwestycji i osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych,

b) nr 145 Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1971 r. w sprawie nagradzania za prawidłowe wykonanie i terminowe uruchomienie niektórych inwestycji szczególnie ważnych dla rozwoju gospodarki narodowej. — z zastrzeżeniem przepisu § 5 ust. 2.

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

ZASADY PODZIAŁU I WARUNKI WYPŁATY NAGRÓD

A. Nagrody za terminowe wykonanie inwestycji.

1. Fundusz nagród za terminowe wykonanie inwestycji przeznaczają się na nagrody dla robotników i pracowników umysłowych, uczestników procesu inwestycyjnego, za właściwą realizację i dotrzymanie terminów wykonania etapów decydujących o prawidłowym wykonaniu zadania inwestycji oraz za jej całkowite dobre i terminowe wykonanie.

2. Dla pracowników przedsiębiorstw wykonawczych i ich jednostek nadrzędnych przeznaczają się 50% całkowitej kwoty funduszu nagród, a 50% — dla pozostałych uczestników procesu inwestycyjnego; jednostki nadrzędne inwestora i generalnego wykonawcy mogą ustalić inny podział w wypadkach uzasadnionych niewielkim lub szczególnie wysokim udziałem robót budowlano-montażowych w wartości kosztorysowej inwestycji.

3. Z funduszu nagród podzielonego według zasad określonych w ust. 2 jednostki nadrzędne inwestora i generalnego wykonawcy przekazują do dyspozycji właściwych ministrów 10% tego funduszu oraz pozostawiają do swojej dyspozycji do 10% tego funduszu, jako rezerwy przeznaczone na nagrody uznaniowe dla szczególnie wyróżniających się pracowników uczestników procesu inwestycyjnego, przedsiębiorstw współdziałających w realizacji inwestycji oraz ich jednostek nadrzędnych.

4. Jednostka nadrzędna nad inwestorem w porozumieniu z jednostką nadrzedną nad generalnym wykonawcą dokonuje podziału funduszu nagród zmniejszonego o rezerwy, o których mowa w ust. 3, na etapy i całkowite wykonanie inwestycji, łącznie z dojściem do projektowanej zdolności produkcyjnej lub usługowej.

5. W ramach kwot określonych zgodnie z ust. 4 inwestor oraz generalny wykonawca wyznaczają na poszczególne etapy wykonania inwestycji konkretne zadania dla poszczególnych uczestników procesu inwestycyjnego oraz kwoty funduszu nagród przypadające za wykonanie tych zadań.

6. Przy określaniu kwot przypadających za wykonanie zadań poszczególnych etapów i całej inwestycji należy przestrzegać następujących zasad:

1) fundusze nagród przypadające poszczególnym uczestnikom procesu inwestycyjnego mogą być uruchomione w całości bezpośrednio po wykonaniu i ostatecznym przyjęciu zadania; o uruchomieniu funduszu decyduje zleceniodawca zadania,

2) z funduszy nagród przypadających dla przedsiębiorstw wykonawczych zgodnie z ust. 4 i 5 (po wyłączeniu rezerw, o których mowa w ust. 3 co najmniej 70% funduszu należy przeznaczać na nagrody dla robotników,

3) kwoty przypadające robotnikom za wykonanie danego zadania mogą być wypłacone niezwłocznie po jego dobrym wykonaniu,

4) dla pracowników inwestora fundusz nagród może być uruchomiony po przekazaniu inwestycji do

eksploatacji (użytku), z tym że nie więcej niż 60% ogólnej kwoty funduszu nagród może być wypłacone przed osiągnięciem projektowanej zdolności produkcyjnej, a w stosunku do inwestycji nieprodukcyjnych — przed upływem okresu gwarancyjnego; w szczególności uzasadnionych wypadkach nie więcej niż 50% ogólnej kwoty planowanego funduszu nagród może być wypłacone przed oddaniem inwestycji do eksploatacji (użytku) w związku z terminowym i prawidłowym wykonaniem podstawowego etapu (węzła) danej inwestycji, jeżeli przepisy przewidują możliwość oddawania inwestycji etapami i pod warunkiem nieprzekroczenia kosztu danego etapu (węzła) określonego w zbiorczym zestawieniu kosztów zadania inwestycyjnego; decyzję o wypłacie nagród podejmuje jednostka nadrzędna inwestora,

5) dla pozostałych pracowników przedsiębiorstw wykonawczych i innych uczestników procesu inwestycyjnego nie więcej niż 50% ogólnej kwoty planowanego funduszu nagród może przypadać do wypłaty przed oddaniem inwestycji do eksploatacji (użytku).

7. Z funduszu nagród przypadającego dla inwestora, pozostającego po oddaniu do eksploatacji (użytku) inwestycji produkcyjnych, od 10% do 25% przeznaczają się na nagrody dla pracowników służby eksploatacyjnej.

8. Podstawą uruchamiania funduszy nagród do wypłaty są:

1) dla pracowników przedsiębiorstw wykonawczych — dwustronne protokoły stwierdzające terminowe i jakościowo dobre wykonanie zadań (etapów), podpisane przez strony uprawnione,

2) dla pracowników inwestora — stwierdzenie przez jednostkę nadrzedną wykonania zadań (etapów) i nieprzekroczenia planowanego kosztu inwestycji, z tym że podstawą do uruchomienia tej części funduszu, która pozostaje nie wypłacona po oddaniu inwestycji do eksploatacji, są dokumenty:

a) dla inwestycji branżowych — stwierdzające osiągnięcie w dyrektywnym okresie projektowanych zdolności produkcyjnych, usługowych lub innych efektów gospodarczych i osiągnięcie niektórych wskaźników techniczno-ekonomicznych, określonych w założeniach będących podstawą powzięcia decyzji inwestycyjnych, a ustalonych przez jednostkę nadrzedną inwestora,

b) dla inwestycji jednostek i zakładów budżetowych oraz budownictwa mieszkaniowego i innych inwestycji rozliczanych zgodnie z obowiązującymi przepisami w jednym etapie — stwierdzające prawidłowe i bezusterkowe działanie obiektu inwestycyjnego w okresie gwarancyjnym.

9. W razie oddania inwestycji do eksploatacji (użytku) w planowanym terminie, przy przekroczeniu planowanego kosztu inwestycji nie więcej niż o 5%, fundusz nagród przypadający pracownikom inwestora ulega zmniejszeniu według następujących zasad:

Wysokość przekroczenia planowanego kosztu inwestycji	% zmniejszenia funduszu nagród przypadających służbom inwestycyjnym za oddanie inwestycji do eksploatacji (użytku) w planowanym terminie *)
do 0,1%	fundusz nagród zmniejsza się o kwotę przekroczenia kosztu
powyżej 0,1% do 1%	0,1% planowanego kosztu inwestycji
„ 1% do 2%	0,08% planowanego kosztu inwestycji
„ 2% do 3%	0,06% planowanego kosztu inwestycji
„ 3% do 4%	0,04% planowanego kosztu inwestycji
„ 4% do 5%	0,02% planowanego kosztu inwestycji

*) Zmniejszenie funduszu nagród określone w tabeli oblicza się w sposób składany, to jest oddzielnie dla każdego przedziału przekroczenia planowanego kosztu inwestycji.

W razie przekroczenia planowanego kosztu inwestycji o ponad 5% nie wypłaca się nagród pracownikom inwestora.

B. Nagrody za przedterminowe wykonanie inwestycji.

10. Nagradzania za przyspieszenie terminu przekazania inwestycji do eksploatacji (użytku) dokonuje się na podstawie odrębnej umowy zawartej między inwestorem a generalnym wykonawcą (generalnym realizatorem) inwestycji. Umowa może dotyczyć przyspieszenia przekazania inwestycji do eksploatacji (użytku) o określony okres czasu lub też przewidywać nagradzanie za każde przyspieszenie terminu przekazania inwestycji do eksploatacji (użytku).

11. Dla pracowników przedsiębiorstw wykonawczych i ich jednostek nadrzędnych przeznaczona jest 60% całkowitej kwoty funduszu nagród za przyspieszenie terminu wykonania inwestycji.

12. Przepisy ust. 1, 2, 3, 6 i 8 stosuje się odpowiednio do nagród za przyspieszenie terminu oddania obiektu do eksploatacji (użytku).

C. Przepisy ogólne.

13. Pracownicy jednostek nadrzędnych przedsiębiorstw wykonawczych, jednostek nadrzędnych inwestorów oraz jednostek nadrzędnych innych uczestników procesu inwestycyjnego, w tym również pracownicy zjednoczeń i przedsiębiorstw, do których stosuje się zasady wynagradzania określone w uchwale nr 56 Rady Ministrów z dnia 12 marca

1971 r. w sprawie zasad wynagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń, mogą otrzymać nagrody wyłącznie z rezerw funduszu nagród, o którym mowa w ust. 3 i 12 załącznika, z uwzględnieniem przepisów § 3 ust. 2 uchwały.

14. Nagrody za terminowe wykonanie i przyspieszenie terminów wykonania inwestycji przyznaje dla pracowników przedsiębiorstw dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą zakładową; zaleca się, aby w przedsiębiorstwach wykonawczych nagrody dla robotników przyznawał kierownik budowy (robot) w porozumieniu z przedstawicielami rady zakładowej.

15. Wysokość przyznanych nagród należy podawać do wiadomości załogi.

16. Jednostkami zwanymi inwestorem są:

- 1) przedsiębiorstwa w budowie,
- 2) kombinaty zgrupowane w zjednoczeniach,
- 3) przedsiębiorstwa czynne,
- 4) zarządy inwestycji produkcyjnych,
- 5) zarządy inwestycji nieprodukcyjnych,
- 6) dyrekcje inwestycji miejskich,
- 7) terenowe inspektoraty budownictwa rolniczego,
- 8) powiatowe inspektoraty wodnych melioracji.

17. Jednostkami nadrzędnymi inwestora są:

- 1) zjednoczenia (jednostki równorzędne),
- 2) kombinaty nadzorowane bezpośrednio przez ministra (kierownika urzędu centralnego),
- 3) wojewódzkie zarządy inwestycji miejskich,
- 4) dyrekcje budownictwa rolniczego,
- 5) wojewódzkie zarządy wodnych melioracji.

18. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) może objąć przepisami uchwały pracowników służb inwestycyjnych jednostek organizacyjnych nie wymienionych w ust. 16 i 17, które realizują inwestycje lub nadzorują realizację inwestycji i zostały powołane w obowiązującym trybie.

19. W razie realizowania inwestycji przez inwestora zastępczego właściwy minister może wydać wytyczne regulujące zasady podziału funduszu nagród, przypadającego dla inwestora, między inwestora bezpośredniego i inwestora zastępczego w zależności od zakresu realizacji zadania inwestycyjnego w trybie zleconym przez inwestora zastępczego.

20. Jeżeli jednostki wymienione w ust. 17 realizują bezpośrednio poszczególne zadania inwestycyjne, stosuje się do nich przepisy uchwały dotyczące jednostek wymienionych w ust. 16 w zakresie realizacji tych zadań.

94.

UCHWAŁA Nr 132 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 maja 1972 r.

w sprawie osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w zakładach i obiektach przemysłowych oddanych do eksploatacji.

(Monitor Polski z dnia 23 czerwca 1972 r. Nr 32, poz. 174)

W celu zapewnienia terminowego osiągania zakładanych efektów gospodarczych w przyjętych do eksploatacji zakładach i obiektach przemysłowych

oraz skracania okresów osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Uchwała określa ramowe zasady i okresy osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych, zasady nagradzania za terminowe i przedterminowe osiągnięcie projektowanych zdolności produkcyjnych oraz odpowiedzialność za osiągnięcie efektów gospodarczych ustalonych przy zatwierdzaniu założeń techniczno-ekonomicznych inwestycji.

§ 2. 1. Ilekroć w uchwale jest mowa o:

1) projektowanej zdolności produkcyjnej — należy przez to rozumieć ustaloną w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji wielkość produkcji, określoną w jednostkach naturalnych i wartościowo w obowiązujących cenach zbytu; zdolność tę ustala się w stosunku rocznym, natomiast dla produkcji sezonowej w kolejnych okresach kampanijnych,

2) normatywnym okresie osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej — należy przez to rozumieć maksymalny dla poszczególnych gałęzi i branż przemysłu oraz typowych rodzajów inwestycji okres osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych, ustalony uchwałą i normatywami resortowymi (§ 4),

3) dyrektywnym okresie osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej — należy przez to rozumieć indywidualnie ustalony w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych okres (cykl) od przyjęcia inwestycji do eksploatacji do osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej; okres ten wyrażany jest w miesiącach i nie może być dłuższy od normatywnego okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej, ustalonego dla danej gałęzi (branży) przemysłu,

4) założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji — należy przez to rozumieć również dokumentację uproszczoną (jednostadiową), o której mowa w przepisach o projektowaniu inwestycji.

2. Początek okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej liczony jest od pierwszego dnia następnego miesiąca po protokolarnym przyjęciu inwestycji (lub jej określonego etapu) do eksploatacji, dokonanym zgodnie z przepisami o przyjmowaniu inwestycji do eksploatacji i przeprowadzaniu rozliczeń i analiz zrealizowanych zadań inwestycyjnych.

3. Termin dyrektywny osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej zostaje ustalony w protokole przyjęcia zadania inwestycyjnego do eksploatacji zgodnie z dyrektywnym okresem (cyklem) osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej, ustalonym w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji.

4. Osiągnięcie projektowanej zdolności produkcyjnej należy uznać za zrealizowane, gdy zostaną osiągnięte ilość i wartość produkcji, sprowadzone do warunków porównywalnych, ustalone w zatwierdzonych założeniach techniczno-ekonomicznych.

5. Wielkości produkcji w kolejnych kwartałach dyrektywnego okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej powinny być ustalone ilościowo i wartościowo, w procentach w stosunku do projektowanej zdolności produkcyjnej, w protokole przyjęcia inwestycji do eksploatacji.

§ 3. 1. Ustala się następujące normatywne okresy osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych dla podstawowych zadań inwestycyjnych, polegających na budowie nowych zakładów i obiektów przemysłowych, w następujących gałęziach przemysłu:

1) przemysł węglowy:	
a) kopalnictwo węgla energetycznego	do 18 miesięcy,
b) kopalnictwo węgla koksowego	do 24 „
2) przemysł paliw i energetyczny:	
a) koksowniczy	do 9 „
b) elektroenergetyczny
(pierwsze bloki energetyczne)	do 6 „
3) hutnictwo żelaza:	
a) przeróbka metalurgiczna	do 12 „
b) przeróbka plastyczna	do 18 „
4) przemysł metali nieżelaznych:	
a) kopalnictwo rud metali nieżelaz.	do 24 „
b) przeróbka metalurgiczna	do 12 „
c) przeróbka plastyczna	do 18 „
5) przemysł maszynowy:	
a) budowy maszyn i urządzeń o
produkcji jednostkowej	do 18 „
b) budowy maszyn i urządzeń o
produkcji seryjnej i wielkoseryj-
nej	do 18 „
c) środków transportu	do 18 „
d) precyzyjny	do 12 „
e) elektrotechniczny i elektroniczny	do 12 „
6) przemysł metalowy:	
a) odlewniczy	do 18 „
b) konstrukcji stalowych	do 9 „
c) lin i drutów	do 18 „
d) innych wyrobów metalowych	do 12 „
7) przemysł chemiczny:	
a) kopalnictwo surowców chemicz-
nych	do 18 „
b) rafineryjny	do 9 „
c) nieorganiczny i nawozów sztucz-
nych	do 18 „
d) organiczny	do 12 „
e) przetwórczy tworzyw sztucznych	do 12 „
f) włókien chemicznych	do 12 „
g) wyrobów gumowych	do 12 „
h) inny przetwórczy	do 9 „
8) przemysł mineralny:	
a) materiałów budowlanych	do 9 „
b) cementowy	do 12 „
c) ceramiki szlachetnej	do 12 „
d) szklarski	do 12 „
9) przemysł drzewno-papierniczy:	
a) płyt drewnopochodnych	do 12 „
b) stolarki budowlanej	do 18 „
c) meblarski	do 12 „
d) papierniczy	do 18 „
10) przemysł lekki:	
a) włókienniczy	do 15 „
b) odzieżowy	do 12 „
c) garbarski	do 12 „
d) obuwniczy	do 15 „
11) przemysł spożywczy:	
a) mięsny	do 9 „
b) piwowarski	do 9 miesięcy.

2. Ustalone w ust. 1 normatywne okresy osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych obowiązują w latach 1972—1974, a w latach następnych ulegną skróceniu.

§ 4. 1. Właściwi ministrowie określą w terminie do dnia 30 czerwca 1972 r. normatywy resortowe:

1) okresów osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w ramach normatywów wymienio-

nych w § 3 ust. 1, stosownie do specyfiki branżowej, jako nieprzekraczalne przy ustalaniu dla poszczególnych przedsięwzięć (zadań) inwestycyjnych indywidualnych okresów dyrektywnych,

2) okresów osiągania poziomu docelowych kosztów własnych produkcji i innych wskaźników techniczno-ekonomicznych, liczone od terminu osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej, dla poszczególnych branż i rodzajów inwestycji,

3) osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w kolejnych okresach kampanijnych dla zakładów przemysłowych o produkcji sezonowej.

2. Właściwi ministrowie mogą akceptować w stosunku do inwestycji, opartych na unikalnej technologii lub o szczególnie trudnym charakterze produkcji, dyrektywny okres osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej, przekraczający ustalone okresy normatywne.

§ 5. Inwestorzy, ich jednostki nadrzędne, jednostki projektowania oraz jednostki zatwierdzające założenia techniczno-ekonomiczne obowiązani są do:

1) ustalania przy opracowywaniu i zatwierdzaniu założeń techniczno-ekonomicznych maksymalnie skróconych okresów osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych, przy zapewnieniu w wytycznych organizacji i uruchomienia oraz rozwoju produkcji warunków szybkiego opanowania produkcji,

2) ustalania dyrektywnych okresów osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych dla inwestycji polegających na modernizacji lub częściowej rozbudowie czynnych zakładów i obiektów przemysłowych, z uwzględnieniem obowiązku skrócenia tego okresu w stosunku do okresów przyjmowanych dla budowanych nowych zakładów i obiektów przemysłowych.

§ 6. 1. W celu zapewnienia warunków sprawnego osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej nowych lub rozbudowywanych zakładów (obiektów) przemysłowych, inwestor (użytkownik) obowiązany jest do opracowania i realizacji projektu zarządzania zakładem oraz planów uruchomienia oraz rozwoju produkcji, zapewnienia dostaw surowców i półwyrobów (elementów kooperacyjnych), przygotowania i szkolenia załogi oraz zapewnienia jej właściwych warunków socjalno-bytowych, przygotowania dokumentacji rozruchowej — opierając się na wytycznych organizacji i uruchomienia produkcji oraz dyrektywnym okresie osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej, ustalonych w założeniach techniczno-ekonomicznych inwestycji.

2. Koszty przygotowania i szkolenia przyszłej załogi eksploatacyjnej pokrywane są ze środków przewidzianych na ten cel w zbiorczym zestawieniu kosztów przedsięwzięcia inwestycyjnego oraz w rocznych planach funduszu płac przedsiębiorstwa. Liczby osób szkolonych jako przyszłej załogi eksploatacyjnej nie uwzględnia się przy określaniu wskaźnika wydajności pracy przedsiębiorstwa.

§ 7. 1. Zasady i tryb przyjmowania inwestycji do eksploatacji i przeprowadzania rozliczeń zrealizowanych zadań inwestycyjnych określają odrębne przepisy.

2. Po przyjęciu zadania inwestycyjnego do eksploatacji zmiany obniżające projektowaną zdolność produkcyjną w stosunku do założeń techniczno-ekonomicznych mogą być wprowadzane wyłącznie w

trybie określonym przepisami o projektowaniu inwestycji.

3. Zatwierdzający zmiany, o których mowa w ust. 2, obowiązany jest uzyskać akceptację tych zmian przez jednostkę nadrzędną oraz zawiadomić o uzyskaniu akceptacji bank finansujący i Główny Urząd Statystyczny.

§ 8. W wieloletnich i rocznych planach przedsiębiorstw (kombinatów), zjednoczeń i innych jednostek równorzędnych należy uwzględniać wykorzystanie zdolności produkcyjnych w wyniku realizacji inwestycji, w wielkościach i terminach zgodnych z założeniami techniczno-ekonomicznymi oraz z protokołem przekazania inwestycji do eksploatacji, w kolejnych kwartałach okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej.

§ 9. 1. Z tytułu osiągnięcia w dyrektywnym terminie projektowanej zdolności produkcyjnej przedsiębiorstwo (użytkownik) upoważnione jest do przeznaczenia na nagrody kwoty równej 10% miesięcznego funduszu płac pracowników zatrudnionych w nowo uruchomionym (zmodernizowanym) zakładzie lub obiekcie przemysłowym, planowanego na miesiąc, w którym zgodnie z terminem dyrektywnym powinna być osiągnięta projektowana zdolność produkcyjna.

2. Jeżeli dyrektywny termin osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej zostanie skrócony i projektowana zdolność produkcyjna zostanie osiągnięta w terminie co najmniej o 1 miesiąc wcześniejszym, przedsiębiorstwo (użytkownik) może przeznaczyć na nagrody kwotę w wysokości do 50% miesięcznego funduszu płac określonego w ust. 1.

3. W razie skrócenia dyrektywnego okresu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej co najmniej o 25% i jeżeli uzasadniają to uzyskane efekty ekonomiczne jednostka nadrzędna może zwiększyć kwotę nagród w granicach do 3-miesięcznego funduszu płac określonego w ust. 1.

4. Nagrody mogą być wypłacane pracownikom zatrudnionym w nowo uruchomionym (zmodernizowanym) zakładzie lub obiekcie, jak również innym pracownikom przedsiębiorstwa, którzy przyczynili się do przyspieszenia osiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej. Nagrody przewidziane w ust. 1—3 przysługują wyłącznie służbie eksploatacyjnej przedsiębiorstwa i nie mogą być przyznawane uczestnikom procesu inwestycyjnego, którzy są nagradzani według odrębnych przepisów. Nagrody powyższe nie mogą być również przyznawane pracownikom objętym przepisami w sprawie zasad wynagradzania dyrektorów, zastępców dyrektorów i głównych księgowych przedsiębiorstw przemysłowych i budowlano-montażowych oraz nadzorujących je zjednoczeń.

5. Regulamin nagradzania opracowany przez przedsiębiorstwo zatwierdza jednostka nadrzędna.

6. Nagrody, o których mowa w ust. 1—3, są wypłacane ze środków obrotowych przedsiębiorstwa i obciążają koszty eksploatacji.

7. Pracownikom zatrudnionym w nowo uruchomionych (zmodernizowanych) zakładach lub obiektach przemysłowych, w których został wydłużony okres osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej w stosunku do okresu dyrektywnego ustalone-

go w założeniach techniczno-ekonomicznych, nagrody nie przysługują. Z nagród nie mogą również korzystać osoby odpowiedzialne za wprowadzenie zmian obniżających projektowaną zdolność produkcyjną w stosunku do założeń techniczno-ekonomicznych.

8. Nagrody, o których mowa w ust. 1—3, wolne są od podatku od wynagrodzeń i składki na fundusz emerytalny, nie wchodzi do podstawy obliczenia wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy, świadczeń z ubezpieczenia społecznego, wymiaru rent i emerytur oraz nie obciążają ustalonych limitów premii i nagród indywidualnych.

§ 10. 1. W razie nieosiągnięcia projektowanej zdolności produkcyjnej w dyrektywnym terminie dyrektor przedsiębiorstwa jest obowiązany zawiadomić o tym jednostkę nadrzędną oraz oddział banku finansującego przedsiębiorstwo.

2. Dyrektor jednostki nadrzędnej, po dokonaniu odpowiedniej analizy techniczno-ekonomicznej, jest obowiązany do podjęcia decyzji mającej na celu usunięcie przyczyny powstałej sytuacji i w razie stwierdzenia zaniedbań do wyciągnięcia konsekwencji służbowych w stosunku do osób winnych spowodowania zwłoki w osiągnięciu projektowanej zdolności produkcyjnej oraz strat gospodarczych.

3. W stosunku do inwestycji, których założenia techniczno-ekonomiczne zatwierdzał:

— dyrektor przedsiębiorstwa lub dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) — a projektowana zdolność produkcyjna nie została osiągnięta w okresie o 30% dłuższym od dyrektywnego,

— właściwy minister — a projektowana zdolność produkcyjna nie została osiągnięta w terminie dyrektywnym,

dyrektor jednostki nadrzędnej jest obowiązany zawiadomić o tym właściwego ministra oraz bank finansujący, a właściwy minister obowiązany jest w trybie nadzoru podjąć stosowną decyzję.

§ 11. Niedobory produkcji powstałe w wyniku nieosiągnięcia projektowanych zdolności produkcyjnych właściwe zjednoczenie (jednostka równorzędna) powinno pokryć dodatkową produkcją z czynnych zakładów. W razie niezaspokojenia potrzeb dodatkową produkcją, dyrektor zjednoczenia przedstawia wnioski do decyzji właściwego ministra. Jeżeli niedobory produkcji dotyczą planowanego eksportu lub wyrobów o ważnym ogólnogospodarczym znaczeniu, decyzja ministra wymaga uzgodnienia z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 12. Traci moc uchwała nr 132 Rady Ministrów z dnia 24 lipca 1969 r. w sprawie osiągania projektowanych zdolności produkcyjnych w zakładach i obiektach przemysłowych oddanych do użytku (Monitor Polski Nr 34, poz. 250).

§ 13. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1972 r. i dotyczy inwestycji przyjętych do eksploatacji po tym terminie, z tym że właściwi ministrowie mogą w uzasadnionych wypadkach zastosować jej przepisy do inwestycji przyjętych do eksploatacji przed dniem 1 lipca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

95.

UCHWAŁA Nr 165 RADY MINISTRÓW

z dnia 17 czerwca 1972 r.

w sprawie jednolitych norm pracy oraz cen jednostkowych na roboty załadunkowe i wyładunkowe towarów masowych.

(Monitor Polski z dnia 11 lipca 1972 r. Nr 35, poz. 191)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Zobowiązuje się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do ustalenia i wydania katalogu jednolitych norm pracy na roboty załadunkowe i wyładunkowe towarów masowych, wykonywane ręcznie lub ręcznie z użyciem pomocniczego sprzętu mechanicznego oraz pomocniczych środków transportowych.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych dokonuje, na wniosek zainteresowanych ministrów zmian i uzupełnień katalogu, o którym mowa w ust. 1, w ramach posiadanego przez resorty funduszu płac.

§ 2. Jednolite normy pracy (§ 1) nie mają zastosowania w odniesieniu do robót załadunkowych i wyładunkowych towarów masowych, wykonywanych przy użyciu ciężkiego sprzętu mechanicznego:

1) w kopalnictwie węgla i surowców chemicznych,

2) w spedycji drewna Lasów Państwowych i Zakładów Drzewnych Przemysłu Węglowego,

3) przy załadunku i wyładunku statków morskich (handlowych i rybackich),

4) w transporcie wewnątrzzakładowym (w zakładach pracy).

§ 3. 1. Stawkę godzinową stanowiącą podstawę do ustalania cen jednostkowych za prace załadunkowe i wyładunkowe towarów objętych katalogiem jednolitych norm pracy ustala się w granicach 10—12 zł.

2. Wysokość stawki, o której mowa w ust. 1, ustala na wniosek dyrektora przedsiębiorstwa dyrektor jednostki nadrzędnej. Stawka ta może być podwyższona do 20% po dokonaniu przeliczeń uzasadniających potrzebę jej podwyższenia.

§ 4. Stawka godzinowa, określona w § 3 ust. 1, może być za zgodą właściwego ministra podwyższona:

1) do 25% — na wniosek dyrektorów zjednoczeń — za roboty załadunkowe i wyładunkowe wykonywane przez stałe brygady poza normalnym czasem pracy, w okresach szczególnego spiętrzenia tych robót albo

2) do 50% za roboty załadunkowe i wyładunkowe ziemiopłodów, nawozów sztucznych, wyrobów hutniczych i złomu stali w okresie kampanii przewozów jesiennych.

§ 5. Przy wykonywaniu robót załadunkowych i wyładunkowych za wynagrodzeniem dniówkowym, jak również w wypadkach opłacania czasu przejazdu z ładunkiem lub po ładunek, niezawinionego przez robotnika przestoju, oraz przy obliczaniu dopłat za pracę w godzinach nadliczbowych stosuje się stawki godzinowe osobistego zaszeregowania wynikające z obowiązujących zasad wynagradzania.

§ 6. Zasady określone w niniejszej uchwale należy stosować również przy ustalaniu cen jednostkowych na roboty załadunkowe i wyładunkowe opłacane z bezosobowego funduszu płac, z tym że ustalone ceny jednostkowe mogą być podwyższone do 60%.

§ 7. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym stosowanie jednolitych norm pracy, o których mowa w § 1, w spółdzielczych zakładach pracy.

§ 8. Na wprowadzenie katalogu norm i cen jednostkowych, o których mowa w uchwale, przeznaczają się w roku 1972 kwotę 300 mln zł funduszu płac w

skali rocznej. Podziału tej kwoty pomiędzy poszczególne resorty dokona Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 9. Wykonanie uchwały porucza się zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych).

§ 10. Tracą moc:

1) uchwała nr 241 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie jednolitych norm czasu i stawek jednostkowych dla robotników zatrudnionych przy ręcznych pracach załadunkowych i wyładunkowych (Monitor Polski Nr 58, poz. 281),

2) § 11 uchwały nr 50 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie przestrzegania dyscypliny ładunkowej przy przewozie towarów koleją (Monitor Polski Nr 7, poz. 35),

3) uchwała nr 754 Prezydium Rządu z dnia 10 września 1952 r. w sprawie podwyższenia stawek akordowych dla robót załadunkowych i wyładunkowych w okresie kampanii jesiennych.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. M. Jagielski

96.

UCHWAŁA Nr 178 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 czerwca 1972 r.

w sprawie utworzenia Instytutu Pracy i Spraw Socjalnych.

(Monitor Polski z dnia 24 lipca 1972 r. Nr 36, poz. 198)

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1965 r. Nr 19, poz. 129) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Tworzy się instytut naukowo-badawczy pod nazwą „Instytut Pracy i Spraw Socjalnych”, zwany dalej „Instytutem”.

2. Nadzór nad Instytutem sprawuje Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

3. Siedzibą Instytutu jest m. st. Warszawa.

§ 2. 1. Przedmiotem działania Instytutu jest prowadzenie prac naukowo-badawczych w zakresie pracy, płac oraz warunków bytowo-socjalnych ludności pracującej dla potrzeb programowania i realizacji polityki społeczno-ekonomicznej.

2. W szczególności do zadań Instytutu należy prowadzenie badań w zakresie:

1) pełnego i racjonalnego zatrudnienia oraz realizowania funkcji ekonomicznej, dochodowej i społecznej zatrudnienia,

2) wykorzystania kwalifikacji kadr i polityki kadrowej,

3) płac i innych dochodów z pracy, ze szczególnym uwzględnieniem zasad racjonalnego różnicowania płac i ustalania wewnętrznej struktury płac oraz zwiększenia efektywności stosowanych systemów płac,

4) organizacji i wydajności pracy,

5) ekonomicznych i społecznych warunków pracy załóg,

6) warunków bytu ludności,

7) zagadnień socjalnych ze szczególnym uwzględnieniem badań dotyczących zabezpieczenia społecznego,

8) czasu pracy i wykorzystania wolnego czasu,

9) społeczno-ekonomicznych aspektów prawa pracy.

§ 3. Wydatki i dochody Instytutu objęte są budżetem Państwa w części dotyczącej Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

97.

UCHWAŁA Nr 185 RADY MINISTRÓW

z dnia 30 czerwca 1972 r.

w sprawie ochotniczych hufców pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej.*(Monitor Polski z dnia 24 lipca 1972 r. Nr 36, poz. 199)*

W celu szerszego włączenia młodzieży do prac na rzecz rozwoju gospodarki narodowej, wychowania jej poprzez pracę społecznie użyteczną i przygotowanie do zawodu, a w szczególności w celu umożliwienia zatrudnienia w sposób zorganizowany nie pracującej i nie uczącej się młodzieży, Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. 1. Upoważnia się Związek Młodzieży Socjalistycznej (ZMS) i Związek Młodzieży Wiejskiej (ZMW) do dalszego rozwoju ochotniczych hufców pracy pozostających pod ideowym kierownictwem i ogólnym nadzorem tych organizacji.

2. Ochotnicze hufce pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej, zwane dalej w skrócie „OHP”, są jedną z form działalności tych związków.

§ 2. Zadaniem OHP jest:

1) wychowywanie uczestników OHP na świadomych obywateli Polski Ludowej;

2) realizacja zadań na rzecz gospodarki narodowej, tak inwestycyjnych, jak i produkcyjnych, a w szczególności udział w tworzeniu nowego potencjału produkcyjnego w rejonach o występujących brakach siły roboczej;

3) zapewnienie uczestnikom OHP możliwości zdobywania kwalifikacji zawodowych przez organizowanie form szkolenia zawodowego w ramach hufców oraz w szkołach zawodowych;

4) zapewnienie uczestnikom wakacyjnych OHP możliwości odbywania praktyk szkolnych i studenckich, a absolwentom szkół zawodowych — wstępnego stażu pracy;

5) przygotowanie uczestników OHP do obrony kraju przez szkolenie obronne i podnoszenie sprawności fizycznej;

6) podnoszenie poziomu kulturalnego uczestników OHP.

§ 3. 1. W pracach nad dalszym rozwojem OHP należy w szczególności przewidywać tworzenie hufców stacjonarnych dla młodzieży pełnoletniej i dla młodocianych, stwarzając młodzieży warunki zdobycia zawodu i podjęcia w przyszłości stałej pracy w różnych działach gospodarki narodowej.

2. Werbunkiem do OHP obejmować należy przede wszystkim młodzież nie posiadającą kwalifikacji zawodowych z terenów, na których występują nadwyżki siły roboczej, uwzględniając w tym wydatne zwiększenie werbunku dziewcząt do prac w przemyśle przetwórczym, lekkim i rolnictwie oraz do niektórych rodzajów prac wykończeniowych w budownictwie.

3. W planach zatrudnienia i szkolenia zawodowego uczestników OHP należy zapewnić części młodzieży wiejskiej możliwości zdobycia zawodów nierolniczych przydatnych na wsi.

4. W planach werbunku i zatrudnienia uczestników OHP należy przewidywać możliwość przemiesz-

czania w sposób zorganizowany nadwyżek siły roboczej do rejonów, w których odczuwa się jej brak.

5. W pracach nad dalszym rozwojem OHP, poza tworzeniem hufców stacjonarnych, należy w dalszym ciągu uwzględniać rozwój hufców wakacyjnych w środowisku młodzieży uczącej się, w celu rozszerzenia oddziaływania na wychowanie przez pracę.

6. Działalność hufców dla młodocianych powinna być rozwijana z zachowaniem przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy, i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. z 1958 r. Nr 45, poz. 226, z 1961 roku Nr 32, poz. 160 i z 1969 r. Nr 12, poz. 85).

§ 4. Zarządy Główne Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej:

1) ustalą zasady ideowego kierownictwa i sprawowania ogólnego nadzoru nad OHP oraz będą reprezentować OHP w sprawach ideowo-politycznych i ogólnoprogramowych;

2) utworzą Komendę Główną OHP i powołają Komendanta Głównego OHP oraz na jego wniosek zastępców Komendanta Głównego OHP.

§ 5. 1. Wojewódzkie komendy OHP tworzy się przy zarządach wojewódzkich ZMS i ZMW na bazie dotychczasowych biur wojewódzkich komisji OHP.

2. Upoważnia się Zarządy Główne ZMS i ZMW do tworzenia, w miarę potrzeby, przy zarządach powiatowych ZMS i ZMW — powiatowych komend OHP.

3. Komendantów wojewódzkich OHP powołuje Komendant Główny OHP w uzgodnieniu z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW, a komendantów powiatowych — wojewódzcy komendanci OHP w uzgodnieniu z zarządami wojewódzkimi ZMS i ZMW.

4. Komenda Główna OHP może w porozumieniu z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW powoływać w miarę potrzeby komendy typu sztabowego dla wielkich zgrupowań OHP.

5. Wojewódzkie i powiatowe komendy OHP pozostają pod bezpośrednim kierownictwem ideowym i ogólnym nadzorem odpowiednich zarządów ZMS i ZMW, a w pozostałym zakresie pod kierownictwem Komendy Głównej OHP.

§ 6. 1. Komenda Główna OHP i komendy terenowe (wojewódzkie, powiatowe, sztabowe) są jednostkami organizacyjnymi odpowiednich instancji ZMS i ZMW.

2. Organizację komend OHP, o których mowa w § 4 i w § 5, określa Zarządy Główne ZMS i ZMW w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 7. Prezydium wojewódzkich rad narodowych udziela pomocy wojewódzkim komendom OHP, a szczególnie w zakresie:

1) prowadzenia werbunku młodzieży do planowego przemieszczania siły roboczej,

2) zapewnienia należytych warunków socjalno-

-bytowych, sanitarno-zdrowotnych, bazy żywienia i innych,

3) organizowania doraźnej pomocy finansowej z funduszu interwencyjnego dla potrzeb szkolenia zawodowego bądź przyuczenia do określonych prac grup młodzieży (szczególnie dziewcząt) w ramach OHP.

§ 8. 1. Rekrutację do OHP prowadzą na podstawie ochotniczych zgłoszeń młodzieży terenowe ognia ZMS i ZMW w porozumieniu z właściwymi organami zatrudnienia prezydentów powiatowych rad narodowych, a w stosunku do studentów przy współdziałaniu organów Zrzeszenia Studentów Polskich (ZSP) i właściwych organów zatrudnienia prezydentów wojewódzkich rad narodowych.

2. Działalność terenowych ogniw ZMS i ZMW oraz organów ZSP w zakresie rekrutacji do OHP koordynuje Komenda Główna OHP.

§ 9. 1. W planach rozwoju OHP należy w szczególności przewidywać tworzenie następujących rodzajów hufców:

1) dwuletnie stacjonarne (szkolne i produkcyjne) dla niepracującej i nie uczącej się młodzieży w wieku 18—24 lat, która zdobywa w tych hufcach określony zawód i przeszkolenie obronne;

2) jednoroczne stacjonarne i dla młodzieży dochodzącej, obejmujące niepracującą i nie uczącą się młodzież w wieku 16—17 lat, która zdobywa w tych hufcach przyuczenie do określonej pracy;

3) wakacyjne i śródroczne dla młodzieży szkolnej i studenckiej, która odbywa w tych hufcach praktyki produkcyjne i staż pracy;

4) sezonowe dla potrzeb budownictwa, rolnictwa, leśnictwa i przemysłów, w których występują prace o charakterze kampanijnym.

2. Osoby, które nie ukończyły 18 lat, mogą wstępować do OHP za zgodą rodziców lub prawnych opiekunów.

3. Formy organizacyjne hufców, o których mowa w ust. 1, oraz innych rodzajów OHP, które mogą być tworzone na wniosek Komendy Głównej OHP, określa Zarząd Główny ZMS i ZMW w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz innymi zainteresowanymi ministrami. Formy organizacyjne stacjonarnych OHP, w których prowadzone jest przeszkolenie obronne, powinny być uzgodnione również z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 10. 1. Podstawą do określenia rozwoju stanów osobowych i ilości OHP poszczególnych rodzajów, a w szczególności hufców stacjonarnych, są roczne i wieloletnie plany zatrudnienia uczestników OHP, których projekty opracowuje Komenda Główna OHP na podstawie:

1) zgłoszonych potrzeb zainteresowanych jednostek organizacyjnych gospodarki narodowej,

2) możliwości werbunku młodzieży,

3) istniejących możliwości zakwaterowania oraz planowanego budownictwa bazy kwaterunkowej.

2. Roczne i wieloletnie plany zatrudnienia, o których mowa w ust. 1, koordynuje i zatwierdza Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz w uzgodnieniu z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW i zainteresowanymi prezydiami wojewódzkich rad narodowych.

§ 11. 1. Szczegółowe zasady zatrudniania i szkolenia zawodowego, warunki pracy oraz czas trwania zatrudnienia w poszczególnych rodzajach OHP określa Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Wychowania i innymi zainteresowanymi ministrami, z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW, Komendą Główną OHP oraz Centralną Radą Związków Zawodowych.

2. Młodocianym przyuczonym do pracy w OHP i uczestnikom dwuletnich stacjonarnych hufców szkolnych należy wypłacać wynagrodzenie z funduszu płac uczniów, a wszystkim innym uczestnikom OHP — z osobowego funduszu płac zakładu pracy. Szczegółowe zasady wynagradzania ustali Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych.

3. Warunki pracy, warunki bytowe oraz zasady szkolenia uczestników OHP w poszczególnych rodzajach hufców określają:

1) umowa zawarta przez Komendę Główną OHP z zakładem pracy;

2) umowa indywidualna zawarta przez uczestników OHP z zakładem pracy (umowa o pracę i o przygotowanie do zawodu).

4. Wzory umów, o których mowa w ust. 3, ustala Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW.

§ 12. 1. Odpowiedzialnymi za przygotowanie bazy kwaterunkowej i utrzymanie administracji oraz przygotowanie należytych warunków bytowych oraz socjalnych i sanitarnych są resorty, w ramach których zatrudnia się uczestników OHP.

2. Zakwaterowanie OHP powinno odpowiadać normom stosowanym w wojsku lub w hotelach robotniczych z uwzględnieniem niezbędnych pomieszczeń i urządzeń kulturalnych oraz sportowych. W bazach kwaterunkowych należy przewidywać w miarę możliwości wspólne zakwaterowanie dla dwóch i więcej hufców zatrudnionych w tej samej miejscowości lub w pobliskim rejonie.

3. Wszelkie zamierzenia inwestycyjne dotyczące przygotowania bazy kwaterunkowej, podejmowane przez resorty, należy uzgadniać z prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej oraz z Komendą Główną OHP.

4. Resorty odpowiedzialne za przygotowanie bazy kwaterunkowej mogą do jej tworzenia wykorzystywać obiekty pozostające dotychczas w dyspozycji rad narodowych w uzgodnieniu z prezydiami tych rad. Bazy utworzone na rzecz OHP nie mogą być wykorzystane na inne cele bez uzyskania na to zgody Komendy Głównej OHP oraz właściwego prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 13. 1. Jednostki organizacyjne, na rzecz których uczestnicy OHP wykonują pracę stosownie do zawartych umów, obowiązane są w szczególności do:

1) przygotowania frontu robót;

2) umożliwienia szkolenia zawodowego oraz przeszkolenia w zakresie przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy oraz przepisów przeciwpożarowych;

3) sprawowania niezbędnego nadzoru technicznego;

4) zaopatrzenia w umundurowanie OHP — na zasadach odpłatności;

5) zaopatrzenia w odzież roboczą i ochronną oraz w sprzęt ochrony osobistej zgodnie z zasadami i przepisami obowiązującymi w danej branży robót;

6) zapewnienia bezpłatnych przewozów do miejsca pracy i z powrotem, jeżeli odległość od miejsca zakwaterowania do miejsca pracy przekracza 3 km;

7) zapewnienia opieki lekarskiej.

2. Niezależnie od obowiązków wynikających z ust. 1 jednostki te obowiązane są do:

1) pokrywania kosztów zakwaterowania uczestników OHP, o ile nie zapewniają bezpłatnego zakwaterowania we własnym zakresie;

2) pokrywania kosztów wyżywienia pomniejszonych o wpływy wniesione przez uczestników OHP, wynikające z zasad odpłatności;

3) zapewnienia uczestnikom OHP możliwości korzystania z urządzeń kulturalnych i sportowych oraz sanitarnych, jeżeli brak ich jest w miejscu zakwaterowania.

§ 14. 1. Wprowadza się obowiązek noszenia umundurowania oraz oznak służbowych przez pracowników etatowych OHP w czasie wykonywania obowiązków służbowych.

2. Uczestnicy hufców stacjonarnych i sezonowych oraz hufców kierowanych do pracy za granicą mają obowiązek noszenia umundurowania i oznak służbowych.

3. Wzory umundurowania oraz oznak służbowych OHP określały Zarządy Główne ZMS i ZMW w ramach obowiązujących w tej dziedzinie przepisów.

§ 15. 1. Koszty umundurowania pokrywane są w 50% przez uczestników OHP i w 50% z dotacji budżetowej.

2. Zasady, warunki, normy i okresy używalności umundurowania oraz zasady odpłatności określi Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami oraz Zarządami Głównymi ZMS i ZMW.

§ 16. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów ustali w porozumieniu z Komendą Główną OHP potrzeby w zakresie środków transportowych niezbędnych do realizacji zadań OHP.

2. Minister Oświaty i Wychowania zapewni Komendzie Głównej OHP pomoc w organizowaniu szkolnych OHP oraz wyda wytyczne dla kuratoriów okręgów szkolnych i organów do spraw oświaty prezydiów powiatowych rad narodowych w zakresie szkolenia zawodowego, oświaty i wychowania ze szczególnym uwzględnieniem zapewnienia uczestnikom OHP możliwości ukończenia szkoły podstawowej lub zdobycia zawodu na poziomie zasadniczej szkoły zawodowej.

3. Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Turystyki:

1) zapewni niezbędne urządzenia sportowe w miejscach ustalonych w porozumieniu z Komendą Główną OHP,

2) skieruje dla potrzeb OHP odpowiednią kadre instruktorską w zakresie działalności sportowo-turystycznej.

4. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej ustali zasady przeprowadzania badań stanu zdrowia kandydatów na uczestników OHP z punktu widzenia określenia zdolności do pracy oraz zapewni OHP właściwą opiekę lekarską, zaopatrzenie w leki oraz nadzór sanitarny w miejscu ich zakwaterowania i miejscu pracy.

5. Minister Handlu Wewnętrznego i Usług zapewni OHP możliwość zaopatrzenia w środki żywno-

ściowe w miejscu ich zakwaterowania zgodnie z normami wyżywienia uczestników OHP.

6. Minister Przemysłu Lekkiego zapewni zaopatrzenie OHP w odpowiednie umundurowanie.

7. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Komendą Główną OHP określi zasady oraz tryb kierowania i przyjmowania do OHP osób w wieku 16—24 lat, które w celu ich resocjalizacji wymagają zorganizowanej opieki na wolności.

8. Przewodniczący prezydiów wojewódzkich rad narodowych spowodują uwzględnianie przez organy spraw lokalowych prezydiów rad narodowych niezbędnych potrzeb w zakresie pomieszczeń biurowych dla komend OHP.

9. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:

1) udzieli organom do spraw zatrudnienia prezydiów rad narodowych wytycznych w sprawach:

a) uczestniczenia i udzielania pomocy w akcji werbunku kandydatów do OHP,

b) wydawania uczestnikom OHP biletów kredytowanych na przejazdy z miejsca ich zamieszkania do miejsca zakwaterowania hufca;

2) określi w uzgodnieniu z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW zasady wynagradzania pracowników etatowych OHP oraz ich kwalifikacje w zakresie wykształcenia i stażu pracy.

10. Przewodniczący Komitetu do Spraw Radia i Telewizji „Polskie Radio i Telewizja” oraz Prezes Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Prasa”, w uzgodnieniu z Zarządami Głównymi ZMS i ZMW, wydadzą podległym jednostkom organizacyjnym wytyczne w sprawie zasad i trybu przeprowadzania akcji propagandowej w zakresie rekrutacji młodzieży do OHP.

11. Minister Oświaty i Wychowania wyda zarządzenie w sprawie zaliczenia stażu w zawodzie nauczycielskim dla kadry cywilnej OHP.

12. Komenda Główna OHP zobowiąże komendantów wszystkich rodzajów hufców do:

1) nadsyłania organom do spraw zatrudnienia prezydiów rad narodowych, które wydały uczestnikom OHP zlecenia na kredytowane przejazdy, potwierdzeń przybycia uczestników do podległego hufca;

2) informowania organów do spraw zatrudnienia prezydiów wojewódzkich rad narodowych o zakończeniu werbunku przez poszczególne OHP.

§ 17. 1. Uczestnicy OHP trwających co najmniej 2 lata, którzy w danym roku kalendarzowym kończą 19 lat życia i więcej, odbywają szkolenie poborowych w oddziałach samoobrony, jeżeli zostali przeznaczeni do tego szkolenia w czasie stawania do poboru.

2. Szkoleniem poborowych w oddziałach samoobrony mogą być również objęci uczestnicy OHP, którzy ukończyli co najmniej 17 lat życia, jeżeli zgłoszą się ochotniczo do poboru i zostaną przeznaczeni do tego szkolenia.

3. Uczestnicy OHP, którzy nie posiadają ustalonego stopnia zdolności do służby wojskowej lub do służby w formacjach samoobrony, podlegają wezwaniu do poboru.

4. Wykazy uczestników OHP, o których mowa w ust. 3, komendy OHP przekazują właściwym ze względu na miejsce stacjonowania hufca organom spraw wewnętrznych prezydiów powiatowych rad narodowych — w celu wezwania do poboru.

5. Uczestników OHP, którzy odbywali przez okres dwóch lat programowe szkolenie w oddziałach samoobrony, nie powołuje się do zasadniczej służby wojskowej.

6. Minister Obrony Narodowej określa kategorie osób, które ze względu na potrzeby sił zbrojnych nie mogą być przeznaczane do szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony, prowadzonego w OHP.

§ 18. Wykazy kandydatów zwierzbowanych do 2-letnich stacjonarnych OHP, w których prowadzone jest szkolenie poborowych w oddziałach samoobrony, organy prowadzące rekrutację do OHP przesyłają do właściwych ze względu na miejsce zamieszkania kandydatów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) sztabów wojskowych, w celu zaopiniowania stosownie do przepisu § 17 ust. 6.

§ 19. 1. Uczestnikom OHP, o których mowa w § 17 ust. 1 i 2, nadaje się przydziały organizacyjno-mobilizacyjne do szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony.

2. Zasady i tryb nadawania przydziałów organizacyjno-mobilizacyjnych oraz szczegółową organizację i sposób odbywania szkolenia poborowych w oddziałach samoobrony określają przepisy wydane na podstawie art. 122 ust. 3 i art. 136 ustawy z dnia 21 listopada 1967 r. o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. Nr 44, poz. 220).

§ 20. Wydatki i świadczenia związane ze szkoleniem poborowych w oddziałach samoobrony prowadzonym w 2-letnich OHP realizuje się stosownie do zasad określonych w przepisach w sprawie formacji samoobrony.

§ 21. 1. Minister Obrony Narodowej skieruje na stanowiska przewidziane w organizacji komend OHP dla żołnierzy zawodowych odpowiednią kadre zawodową na zasadach i w trybie określonych w przepisach w sprawie wyznaczania tych żołnierzy do wykonywania zadań poza wojskiem.

2. Powołanie osób do pełnienia funkcji dowódczych i instruktorskich związanych ze szkoleniem poborowych w oddziałach samoobrony prowadzonym w OHP następuje na zasadach i w trybie określonych przez Ministra Obrony Narodowej.

§ 22. 1. Zarządy Główne ZMS i ZMW zatwierdzają corocznie program działania, określają dochody i wydatki OHP oraz sprawują kontrolę nad dzia-

łalnością merytoryczną i realizacją dochodów i wydatków OHP.

2. Zarządy Główne ZMS i ZMW w porozumieniu z Ministrem Finansów ustala, która z organizacji obejmie swoim budżetem dochody i wydatki OHP.

3. Gospodarkę w zakresie OHP prowadzi aparat finansowo-księgowy właściwych instancji organizacji młodzieżowej, ustalonej w trybie ust. 2.

§ 23. 1. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych na podstawie wniosków zainteresowanych ministrów i Komendy Głównej OHP przedłoży Radzie Ministrów do końca 1972 r. program przygotowania bazy kwaterunkowej wraz z wielkością niezbędnych nakładów inwestycyjnych związanych z zakładanym rozwojem OHP.

2. Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w terminie do dnia 30 czerwca 1973 r. spowoduje opracowanie dokumentacji projektowej typowego obiektu budowlanego taniej bazy kwaterunkowej dla OHP, typu zbliżonego do koszarowego, z zapewnieniem w niej możliwości nauki młodzieży, oraz udostępni ją zainteresowanemu jednostkom organizacyjnym gospodarki narodowej.

§ 24. Przepisy uchwały dotyczące:

1) ministrów — stosuje się również do kierowników urzędów centralnych;

2) prezydiów wojewódzkich rad narodowych — stosuje się również do prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw;

3) prezydiów powiatowych rad narodowych — stosuje się również do prezydiów miejskich rad narodowych w miastach stanowiących powiaty i prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw.

§ 25. 1. Traci moc uchwała nr 55 Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie dalszego rozwoju i działalności ochotniczych hufców pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej (Monitor Polski Nr 11, poz. 75).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej uchwały zachowują moc przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z tej uchwały.

§ 26. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

98.

UCHWAŁA Nr 203 RADY MINISTRÓW

z dnia 21 lipca 1972 r.

w sprawie udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy w 1972 r.

(Monitor Polski z dnia 25 lipca 1972 r. Nr 37, poz. 208)

Na podstawie art. 1 i 5 dekretu z dnia 20 lipca 1972 r. o dodatkowych dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 29, poz. 203) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W roku 1972 pracownicy uspołecznionych zakładów pracy mogą otrzymać dwa dodatkowe dni wolne od pracy niezależnie od niedziel i dni ustawowo wolnych od pracy. W miarę możliwości dodat-

kowe dni wolne powinny być udzielone w soboty.

2. Udzielanie dodatkowych dni wolnych od pracy następuje przez odpowiednią zmianę wymiaru czasu pracy w dniach poprzedzających dodatkowe dni wolne.

3. Dodatkowe dni wolne od pracy, o których mowa w ust. 1, nie przysługują:

1) pracownikom, którzy obecnie korzystają z dodatkowych dni wolnych od pracy udzielonych w

systemie czterobrygadowej organizacji pracy, w pracy trzymianowej ze zlikwidowaną trzecią zmianą w soboty lub innych systemach organizacyjnych czasu pracy, przewidujących udzielanie pracownikowi dodatkowych dni wolnych,

2) pracownikom korzystającym z urlopów wypoczynkowych dłuższych niż 26 dni roboczych (z wyłączeniem urlopów dodatkowych udzielanych z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia),

3) pracownikom sezonowym.

§ 2. Warunkiem wprowadzenia dodatkowych dni wolnych od pracy według zasad, o których mowa w uchwale, jest:

- 1) wykonanie planu produkcji i usług;
- 2) uzyskiwanie założonych relacji ekonomicznych i wyników finansowych;
- 3) nieprzekroczenie planowanego funduszu płac;
- 4) usprawnienie organizacji pracy umożliwiające racjonalne wykorzystanie czasu i kwalifikacji pracowników.

§ 3. Udzielenie dodatkowego dnia wolnego dla określonej grupy pracowników (całego zakładu pracy, wydziału, oddziału, brygady, zespołu itd.) może nastąpić po uprzednim wyrównaniu czasu nie przepracowanego z tytułu udzielanego dodatkowego wolnego dnia przez odpowiednią zmianę wymiaru czasu pracy.

§ 4. 1. Decyzję o udzielaniu w zakładzie pracy dodatkowych dni wolnych od pracy podejmuje kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową po stwierdzeniu, że dokonane przygotowania organizacyjne zapewniają realizację planowych zadań, a udzielanie dodatkowych dni wolnych w zakładzie pracy nie koliduje z działalnością innych jednostek gospodarki oraz zaspokajaniem potrzeb społeczeństwa.

2. Kierownik zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową:

- 1) wyznacza terminy udzielania dodatkowych dni wolnych,
- 2) określa zakres i terminy zmian w rozkładzie

czasu pracy dla całej załogi zakładu pracy lub określonych grup pracowników,

3) zawiadamia wszystkich pracowników o dokonanych ustaleniach w sposób przyjęty w danym zakładzie pracy co najmniej na tydzień przed wprowadzeniem zmian.

§ 5. 1. Dodatkowe dni wolne od pracy przysługują wyłącznie w terminach z góry ustalonych. Pracownikom, którzy z powodu urlopu, choroby lub innych przyczyn dni tych nie mogli wykorzystać w wyznaczonych terminach, nie przysługują w zamian inne dni wolne od pracy ani żadne roszczenia z tego tytułu.

2. Jeżeli na polecenie zakładu pracy pracownik wykonywał pracę w dniu wyznaczonym dla niego jako dzień wolny od pracy, a przepracował dni, w których następuje wyrównywanie czasu nie przepracowanego (§ 3), powinien otrzymać dzień wolny od pracy w innym terminie. Nie dotyczy to kierowników zakładów pracy, ich zastępców oraz głównych księgowych.

3. Dodatkowy dzień wolny od pracy nie przysługuje pracownikowi, który przed tym dniem opuścił pracę bez usprawiedliwienia bądź który nie został dopuszczony do pracy z powodu stanu nietrzeźwości.

§ 6. Zobowiązuje się Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych do wydawania wytycznych dotyczących udzielania dodatkowych dni wolnych od pracy oraz koordynacji prac w tym zakresie.

§ 7. Zaleca się centralnym organizacjom spółdzielczym udzielanie dodatkowych dni wolnych od pracy w spółdzielczych zakładach pracy na zasadach określonych niniejszą uchwałą.

§ 8. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, zainteresowanym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) oraz prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

99.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 13 maja 1972 r.

w sprawie reflektorów radarowych na statkach morskich.

(*Diennik Ustaw z dnia 31 maja 1972 r. Nr 20, poz. 148*)

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wszystkie polskie statki morskie o pojemności brutto mniejszej niż 200 ton rejestrowych, z wyjątkiem jednostek pływających marynarki wojennej, wojsk ochrony pogranicza i Milicji Obywatelskiej, powinny być wyposażone w reflektory radarowe, zapewniające w trudnych warunkach hydrometeorologicznych możliwość obserwacji tych statków za pomocą radaru.

2. Statek morski inny niż określony w ust. 1, który ze względu na swe właściwości konstrukcyjne nie może być obserwowany za pomocą radaru, powinien być wyposażony w reflektor radarowy, jeżeli urząd morski, ze względu na bezpieczeństwo żeglugi, uzna to za konieczne.

3. Każda łódź ratunkowa, w którą statek jest wyposażony zgodnie z przepisami dotyczącymi środków ratunkowych na statkach morskich, powinna być zaopatrzona w reflektor radarowy i urządzenie do jego zamocowania na łodzi po jej spuszczeniu na wodę.

4. Nowe pneumatyczne tratwy ratunkowe instalowane na statkach morskich po 1 stycznia 1974 r. powinny, przez zastosowanie odpowiednich środków lub urządzeń, zapewnić po rozwinięciu skuteczną powierzchnię odbicia dla fal promieniowanych przez radary morskie, wynoszącą co najmniej 100 m².

§ 2. Urząd morski może w poszczególnym wypadku zwolnić statek z obowiązku posiadania reflektora radarowego, jeżeli uzna to za możliwe ze względu na rodzaj podróży i warunki żeglugi. Zwolnienie takie może być również udzielone statkom, których

wielkość nie pozwala na zainstalowanie reflektora radarowego.

§ 3. 1. Reflektor radarowy, o którym mowa w § 1, powinien składać się z ośmiu naroży trójścienne uzyskanych ze skrzyżowania ze sobą pod kątem prostym trzech kwadratowych arkuszy płaskiej, nierdzewnej blachy.

2. Konstrukcja reflektora powinna spełniać następujące warunki:

1) długość boku przyprostokątnego każdej trójkątnej ścianki naroża nie może być mniejsza niż 30 cm,

2) skrzyżowane ze sobą trzy kwadratowe arkusze blachy powinny być tak zamocowane, aby zapewnić arkuszom silne zespolenie między sobą i styczność całej konstrukcji reflektora.

3. Poszczególne ścianki naroży powinny stanowić z obu stron gładkie płaszczyzny, bez odkształceń, wklęsłości i wypukłości, oraz powinny być ustawione jedna w stosunku do drugiej pod kątem 90° , z tolerancją odchylenia od prostokątności nie większą niż $\pm 1^\circ$.

4. W jednym z naroży reflektora powinien znajdować się uchwyt umożliwiający pewne i trwałe umocowanie reflektora na statku albo gniazdo pozwalające na osadzenie reflektora na specjalnie do tego przystosowanym maszcie, tak aby oś symetrii naroża była prostopadła do pokładu statku lub stępki w odniesieniu do statków bezpokładowych.

5. Na sportowych statkach żaglowych uchwyt do umocowania reflektora powinien zapewniać równoległość osi symetrii naroża do pokładu statku w płaszczyźnie diametralnej statku.

§ 4. Reflektory radarowe określone w § 3 mogą być zastąpione innymi reflektorami pod warunkiem, że są one równorzędne pod względem przeznacze-

nia, mają cechy użytkowe i techniczne co najmniej takie jak reflektory określone w rozporządzeniu oraz zostały dopuszczone przez Polski Rejestr Statków.

§ 5. 1. Reflektor radarowy powinien być umocowany na statku i łodzi ratunkowej możliwie najwyżej.

2. Na małych statkach bezmasztowych reflektor należy umocować na wysokości nie mniejszej niż 2,5 m ponad powierzchnią wody na specjalnie do tego przygotowanym maszcie przenośnym. Maszt taki powinien być zbudowany i umocowywany na statku w sposób zapewniający utrzymanie się wraz z reflektorem w pozycji pionowej (prostopadłej do pokładu statku lub stępki w odniesieniu do statków bezpokładowych) w każdych warunkach działania wiatru i fali.

§ 6. 1. Reflektory radarowe powinny być produkowane pod nadzorem Polskiego Rejestru Statków.

2. Dopełnienie wymagań przewidzianych w § 3 stwierdza Polski Rejestr Statków, wystawiając odpowiednie dokumenty.

3. Prawidłowość zainstalowania reflektora radarowego na statku stwierdza urząd morski.

§ 7. Statki, które w dniu wejścia w życie rozporządzenia znajdują się w eksploatacji, oraz statki, których stępka położona została przed tą datą, powinny być dostosowane do wymagań rozporządzenia w terminie ustalonym przez urząd morski dla każdego statku, w każdym razie nie później niż w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 czerwca 1972 r.

Minister Żeglugi: J. Szopa

100.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 6 lipca 1972 r.

w sprawie ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków z ubezpieczenia społecznego.

(Dziennik Ustaw z dnia 10 lipca 1972 r. Nr 27, poz. 196)

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 6 lipca 1972 r. o podwyższeniu zasiłków przysługujących z ubezpieczenia społecznego w razie choroby pracownika (Dz. U. Nr 27, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowe zasady ustalania podstawy wymiaru i obliczania zasiłków przysługujących pracownikom w razie choroby, sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem oraz w razie połogu — zwanych dalej „zasiłkami”.

§ 2. 1. Podstawę wymiaru zasiłków stanowi przeciętny zarobek miesięczny, obliczony od zarobków osiągniętych z okresu zatrudnienia w ciągu trzech miesięcy kalendarzowych przed miesiącem, w którym powstało prawo do zasiłku.

2. Podstawę wymiaru zasiłku od zarobku z okresu zatrudnienia dłuższego niż trzy miesiące ustala się w wypadkach i na zasadach określonych w przepisach dotyczących obliczania wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

3. Jeżeli w okresie, z którego zarobki przyjmuje się za podstawę wymiaru zasiłku (ust. 1 i 2), nastąpiła zmiana zatrudnienia, podstawę wymiaru ustala się od zarobków z ostatniego zatrudnienia.

§ 3. 1. Jeżeli przed powstaniem prawa do zasiłku pracownik nie przepracował okresów, o których mowa w § 2, podstawę wymiaru zasiłku ustala się od zarobków osiągniętych za pełne miesiące faktycznego zatrudnienia.

2. Jeżeli przed powstaniem prawa do zasiłku pracownik nie przepracował ani jednego pełnego miesiąca, podstawę wymiaru zasiłku ustala się od zarobku miesięcznego, który pracownik osiągnąłby, gdyby pracował przez pełny miesiąc.

3. W razie gdy niezdolność do pracy powstała w pierwszych trzech dniach od podjęcia zatrudnienia, podstawę wymiaru zasiłku stanowi zarobek określony w umowie o pracę, a jeśli na podstawie umowy o pracę nie można tego ustalić, zarobek, jaki otrzymywali inni pracownicy zatrudnieni w tym samym lub podobnym charakterze i o podobnych kwalifikacjach.

§ 4. 1. Za zarobek pracownika uspołecznionego zakładu pracy uważa się — z zastrzeżeniem § 5 — zarobki w gotówce wypłacane z osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:

1) dodatku za rozłąkę,

2) odpraw przewidzianych w obowiązujących przepisach z tytułu zwolnienia z pracy lub przeniesienia do innej pracy,

3) ekwiwalentu za nie wykorzystany urlop wypoczynkowy,

4) dodatku godzinowego wypłacanego na kolei pracownikom drużyn lokomotywowych i konduktor-skich,

5) premii, nagród, dodatków i dopłat do wynagrodzenia oraz ekwiwalentów pieniężnych za deputat i za inne świadczenia w naturze, zaliczone do osobowego funduszu płac, jeżeli według przepisów płacowych lub układu zbiorowego pracy albo stosowanego zwyczajów wypłaca się je w czasie niezdolności do pracy przez okres trwania stosunku pracy,

6) dodatku do wynagrodzenia przysługującego na podstawie § 2 uchwały Rady Ministrów i Centralnej Rady Związków Zawodowych z dnia 30 grudnia 1970 r. w sprawie podwyżki najniższych płac, wprowadzenia dodatków do płac dla niektórych grup pracowników, podwyżki zasiłków rodzinnych oraz niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 44, poz. 352), który wypłaca się ze środków zakładu pracy przez cały okres pobierania zasiłków również i po rozwiązaniu stosunku pracy.

2. Za zarobek uważa się również wypłacane pracownikom spoza osobowego funduszu płac dodatkowe wynagrodzenia:

1) za zbiórkę i dostawę makulatury oraz innych surowców wtórnych, a także za odsprzedaż dostawcom towarów opakowań nadających się do ponownego użytku,

2) za dodatkowo wykonywane czynności inkasa przez pracowników prezydiów rad narodowych,

3) za pełnienie funkcji powiatowego pełnomocnika Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk przez pracowników prezydiów rad narodowych,

4) pracowników zakładów społecznych służby zdrowia wypłacane ze środków Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

5) za prace w komisjach lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wypłacane pracownikom Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

6) za materiał dziennikarski opracowany przez dziennikarza dla macierzystej redakcji,

7) za wykonanie zadań ponadplanowych przez stałych pracowników realizacji programów radiowych i telewizyjnych.

3. Zarobki, o których mowa w ust. 1 i 2, przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku po pomniejszeniu o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

4. Podstawę wymiaru zasiłku przysługującego za okres po ustaniu stosunku pracy zwiększa się o:

1) przeciętną miesięczną kwotę wynagrodzeń, o których mowa w ust. 1 pkt 5, wypłaconych przez zakład pracy za okres pobierania zasiłku w czasie trwania stosunku pracy,

2) przeciętną miesięczną wartość deputatów i innych świadczeń wydawanych w naturze i zaliczanych do osobowego funduszu płac, pobranych w całości lub częściowo nieodpłatnie przez pracownika, jeżeli pracownik nie otrzymuje ich po ustaniu stosunku pracy.

§ 5. Dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy, dla których odrębne przepisy określają pod-

stawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i świadczeń z ubezpieczeń społecznych w kwotach ryczałtowych, za zarobek uważa się te kwoty pomniejszone o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

§ 6. 1. Za zarobek pracownika nie uspołecznionego zakładu pracy uważa się wynagrodzenie w gotówce zgłaszane w celu wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, pomniejszone o kwotę podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

2. Podstawę wymiaru zasiłku przysługującego za okres po ustaniu stosunku pracy zwiększa się o przeciętną miesięczną wartość świadczeń w naturze zgłoszonych do wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne.

§ 7. Zarobek wypłacony za okres dłuższy niż jeden miesiąc przelicza się odpowiednio na zarobki miesięczne.

§ 8. Jeżeli w okresie, z którego zarobki przyjmuje się do podstawy wymiaru zasiłku, pracownik:

1) osiągnął zarobek nie za wszystkie dni pracy — podstawę wymiaru zasiłku ustala się według zasad określonych w § 3 ust. 2,

2) pobierał wynagrodzenie zmniejszone w związku z odbywaniem służby wojskowej lub ćwiczeń wojskowych — zarobki te przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru po podwyższeniu ich do 100%,

3) wykonywał zatrudnienie za granicą — do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku wypłacanego w kraju przyjmuje się zarobki z okresu zatrudnienia (§ 2) przed miesiącem, w którym pracownik wyjechał za granicę, lub osiągnięte w kraju po powrocie z zagranicy, chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej.

§ 9. W razie równoczesnego zatrudnienia w dwóch lub więcej zakładach pracy podstawę wymiaru zasiłku ustala się oddzielnie z każdego zatrudnienia.

§ 10. 1. W razie powtórnego powstania prawa do zasiłków podstawę wymiaru ustala się na nowo, jeżeli przerwa pomiędzy okresami pobierania zasiłków wynosiła co najmniej dwa miesiące.

2. Przepis ust. 1 stosuje się niezależnie od tego, czy zasiłek przysługuje z powodu choroby, sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem, czy też po-łogu.

§ 11. Wyrażone w groszach końcówki podstawy wymiaru zasiłku i kwot przypadających do wypłaty zaokrągla się do pełnego złotego w górę, gdy końcówka wynosi co najmniej 50 groszy, i w dół, gdy końcówka jest mniejsza.

§ 12. W zakresie unormowanym niniejszym rozporządzeniem tracą moc:

1) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne (Dz. U. Nr 35, poz. 246),

2) rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 marca 1969 r. w sprawie podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz zasiłków dla osób, które były zatrudnione za granicą (Dz. U. Nr 8, poz. 64).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1972 r.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
W. Kawalec

101.

PISMO OKÓLNE Nr 7 MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 13 maja 1972 r.

w sprawie stosowania przepisów o urloпах bezpłatnych dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi.*(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 maja 1972 r. Nr 1, poz. 1*

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 29 marca 1972 r. o utworzeniu Urzędu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych (Dz. U. Nr 11, poz. 80) — ustala się, co następuje:

1. Pracownicy, która w dniu wejścia w życie uchwały nr 13 Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1972 r. w sprawie bezpłatnych urlopow dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi (Monitor Polski Nr 5, poz. 26) korzystała z urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie uchwały nr 158 Rady Ministrów z dnia 24 maja 1968 r. w sprawie bezpłatnych urlopow dla matek pracujących, opiekujących się małymi dziećmi (Monitor Polski Nr 24, poz. 154) i po zakończeniu tego urlopu przystąpiła do pracy, przysługują uprawnienia przewidziane w uchwale nr 158 Rady Ministrów, to jest:

1) zakład pracy obowiązany jest po zakończeniu urlopu bezpłatnego zatrudnić pracownicę na poprzednio zajmowanym lub równorzędnym pod względem rodzaju pracy i wynagrodzenia stanowisku, zgodnie z § 2 ust. 1 uchwały,

2) okres urlopu bezpłatnego podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie przewidzianym w § 6 tej uchwały,

3) urlop wypoczynkowy przysługuje za rok, w którym pracownica przystąpiła do pracy po urlopie bezpłatnym na zasadach ustalonych w piśmie okólnym nr 38 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 listopada 1969 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów o urloпах bezpłatnych dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi (Dz. Urz. KP i P Nr 6, poz. 11).

2. Pracownica, o której mowa w ust. 1, może zrezygnować z urlopu bezpłatnego na zasadach przewidzianych w § 4 uchwały nr 158 Rady Ministrów.

3. W razie skorzystania bezpośrednio po zakończeniu urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie uchwały nr 158 Rady Ministrów z urlopu bezpłatnego na podstawie uchwały nr 13 Rady Ministrów z dnia 14 stycznia 1972 r. pracownicy przysługują następujące uprawnienia:

1) zakład pracy obowiązany jest po zakończeniu urlopu bezpłatnego zatrudnić pracownicę na stano-

wisku równorzędnym pod względem wynagrodzenia, zgodnie z § 2 ust. 1 uchwały nr 13 Rady Ministrów,

2) okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownicy na podstawie uchwały Nr 158 Rady Ministrów podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie przewidzianym w § 6 tej uchwały; pozostała część urlopu bezpłatnego podlega wliczeniu do okresu zatrudnienia w zakresie przewidzianym w § 6 uchwały nr 13 Rady Ministrów,

3) urlop wypoczynkowy przysługuje na zasadach określonych w § 6 ust. 3 uchwały nr 13 Rady Ministrów.

4. Pracownica, o której mowa w ust. 3, może zrezygnować z urlopu bezpłatnego na zasadach przewidzianych w § 4 uchwały nr 13 Rady Ministrów.

5. Przy udzielaniu urlopu wypoczynkowego pracownicy, która korzystała z urlopu bezpłatnego na podstawie uchwały nr 13 Rady Ministrów stosuje się następujące zasady:

1) pracownicy, która nabyła prawo do urlopu wypoczynkowego za dany rok kalendarzowy przed rozpoczęciem urlopu bezpłatnego lecz nie wykorzystowała go przed urlopem bezpłatnym, przysługuje prawo do tego urlopu po urlopie bezpłatnym, natomiast do następnego urlopu wypoczynkowego pracownica nabywa prawo zgodnie z § 6 ust. 3 uchwały nr 13 Rady Ministrów z dniem 1 stycznia roku kalendarzowego następującego po roku, w którym podjęła zatrudnienie po zakończeniu urlopu bezpłatnego,

2) urlop bezpłatny w wymiarze nie przekraczającym 3 miesięcy przypadający na przełomie lat kalendarzowych nie ogranicza uprawnień pracownicy do urlopu wypoczynkowego za rok kalendarzowy, w którym podjęła zatrudnienie po zakończeniu urlopu bezpłatnego.

6. Traci moc pismo okólnie nr 38 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 listopada 1969 r. w sprawie stosowania niektórych przepisów o urloпах bezpłatnych dla matek pracujących opiekujących się małymi dziećmi (Dz. Urz. KP i P Nr 6, poz. 11).

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych:
W. Kawalec

Instytut Wydawniczy CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Institucje państwowe, społeczne, zakłady pracy, szkoły itp. mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie w miejscowych Oddziałach i Delegaturach „Ruch”, w terminie do 25 listopada na rok następny.

Prenumeratory indywidualni mogą opłacać prenumeratę w urzędach pocztowych i u listonoszy, lub dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28 (w terminie do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty).

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa od prenumeraty krajowej, przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, konto PKO Nr 1-6-100024.

Sprzedaż egzemplarzy numerów zdezaktualizowanych, na uprzednie pisemne zamówienia, prowadzi Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Towarowa 28.

Drukarnia Instytutu Wydawniczego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII, 50 g. Objętość ark. wyd. 3,4, ark. druk. 3,0. Zam. 802/72. Nakład 23 550 egz. A-53.